

T T T S P E C I A L

TROJKA * TURISTIKA * TÁBOŘENÍ * JEN PRO ČLENY OLOMOUCKÉ TROJKY * CENA 50 DINŮ

24 . Tábor - 2006

Osada dešťů

Po zorganizování a uskutečnění několika společných podniků Karvinské a Olomoucké TROJKY padl návrh uspořádání společného tábora v Lužických horách – konkrétně v Rynolticích, kde bychom měli základnu v místní škole.

Hoši z Karvinské TROJKY již s podobným typem tábora měli zkušenosti, ovšem pro nás to byla zkušenost dočista nová. S odstupem času můžu s klidným srdcem říct, že akceptování návrhu na tento společný tábor bylo rozhodnutím správným.

Jak již název letošního tábora napovídá, počasí si s námi několikrát nepěkně pohrálo, nicméně s jistotou zázemí pevné základny v rynoltické základní škole jsme vše bez problémů zvládli. Zde je namísto poděkovat ředitelce školy Mgr. Lence Matusznej za poskytnutí prostor školy.

Na táboře jsme, snad poprvé, neodehráli dlouhodobou hru. Nicméně její absence byla bohatě vynahrazena cyklovýpravami, hlavolámáním a vůbec vším ostatním děním!

Náčelník o Lužických horách napsal, mimo jiné „sejdeš z hory a v cípu lesa objevíš čistý rybník nebo lučinatý potok. U něj samotu s úhlednou lužickou chalupou, takových jsou v těch horách stovky.“ A právě tato chalupa se dostala i do znaku letošního tábora – Osady dešťů!

Příjemné vzpomíná nad stránkami tohoto Třítéčka!!

Kassa

Na křídlech se třpytem kapek rosných, motýl, jenž léta si po kraji, ve vůni jetelů, v medonosných kalíškách květů se opájí

- 7:00 hodin - Sraz zbytku táborníků u klubovny. Rozuměj těch, kteří nejeli s materiálem Transitem s Ludvou a jeho otcem – za což mu tímto děkujeme!
- 7:10 hodin - Přichází Losos, jediný, na kterého jsme čekali. Odjíždíme dvěma osobními vozy (Fabia sedan barvy flamengo a Felicia 1,6 GLXi barvy zelená metalíza) směr Mohelnice, Moravská Třebová, Litomyšl.
- 8:45 hodin - První přestávka, procházka po Litomyšli historickým centrem. Prošli jsme si náměstí, podívali se na Bedřicha Smetanu a nemohla chybět ani obhlídka zámku, tedy samozřejmě pouze exteriéru. Losos a Fefa se zpozdili a odtrhli se tak od „kolektivu“ (5 osob). Oba byli upozorněni na skutečnost, že „takhle by to nešlo“. Odcházíme zpět k vozidlům.
- 9:30 hodin - U aut čekáme na opozdilce (Losos, Fefa, Kolečko), což Kassu přivedlo málem k šilenství (nebylo to ani po deseti minutách od prvního upozornění). Odjezd směr Hradec Králové, Jičín.
- 11:30 hodin - Druhá zastávka, tentokrát v Jičíně. Prohlídka centra, sedmiminutový rozchod. Před vstupem do muzea byla taková „mechanická věc“, do které když se dívalo a zároveň pohybovalo pákou, tak uvnitř se pohybovaly obrázky. Kolečko vyděsila asi čtyřletá holčička, když pohnula pákou zrovna v okamžiku, kdy se díval průzory dovnitř. Vyletěl jak čertík z krabičky. Zřejmě by stálo za návštěvu i místní muzeum, tedy alespoň podle vyprávění nadšené prodavačky vstupenek. Nemáme však k tomu dostatek času. Vracíme se k našim Škodovkám a pokračujeme směr Turnov, Liberec, Rynoltice
- 13:30 hodin - Příjezd do Rynoltic, kde jsme zastavili u školy. U špatné školy. Vlastně u dobré školy, ale u jiné budovy. Bleskově jsme se přesunuli ke správné budově, kde jsme se přivítali s hochy z Karvinské TROJKY, kteří přijeli s nákladním autem.
- 13:30 hodin - Přijíždíme do Rynoltic, kde jsme zastavili u školy. U špatné školy. Vlastně u dobré školy, ale u jiné budovy. Bleskově jsme se přesunuli ke správné budově, kde jsme se přivítali s hochy z Karvinské TROJKY - s těmi, kteří přijeli s nákladním autem. Vykládáme si věci na dvorek a posléze, už i s dorazivším zbytkem, se jdeme ubytovat do tříd.
- 17:11 hodin - První ztráty na vybavení školy z důvodu neukázněnosti manšaftu. Zatímco rackové mají starosti se zajištěním chodu školy, několik lidí dělalo blbosti s gymnastickým míčem tak dlouho, až Losos sejmul lustr v Ložnici (třídě).
- 20:45 hodin - První oficiální nástup Pod lípou. Je nás opravdu síla. Vypouštíme základní informace. Vodňa se dožaduje dalších, ale ty si necháme raději až na ráno, abychom vás zaujali. Rozdáváme táborové známky, rozdělujeme manšaft do ROJŮ a také je vysvětlena hlavolamová soutěž, která se, jak se později ukázalo, táhla napříč celým táborovým dnem jako červená linka.
- Po nástupu se jde vedení přesvědčit, jak jsou uspořádány ložnice obou oddílů. Olomoučáci mají i v menší třídě dostatek prostoru, Karviňáci mají ležení uspořádané jako na Tvrzi – středová „chodbička“ a po stranách vedle sebe jednotlivé matrace. Věci uloženy za hlavou do „komínků“.

První zastávka při jízdě na letošní tábor – zámek V Litomyšli – nádvoří.

Druhá zastávka – Jičín. Zábava před Rumcajzovou ševcovnou. Kolečko, Matěj, Mravenec, Losos, Vodňa

Jičín – průchod na hlavní náměstí skrz klenbu kamenné věže. Právě odbylo poledne...

Druhý den

Neděle 30.7.2006

Druhý den odpoledne vyrážíme na první cyklovýpravu. Zastavujeme na prvních větších pískovcových blocích - Kolečko

Matěj. Kdopak se to škrábe za ním?

Janovické poustevny. Jako bivak by to nebylo špatné místo, žít tady, no nevím, nevím!

**Za ním se po špičkách chlapec plíží,
sklání se, jako by přemáhal,
svých vlastních divokých křídel tíží,
jako by rozletět sám se bál.**

- Včera jsme se holedbali, jak budeme vstávat o půl osmé, ale oddíly vstávaly až po osmé hodině. Nabyt jsem dojmu, že místo ranní rozcvičky, probíhá luštění hlavolamů. Provádíme první ranní hygienu. Na chlapeckých záchodcích v přízemí je nával. Budeme to muset napříště pevně zorganizovat!
- Čaj už se varí v zapovězené místnosti. Odkládáme z rukou hlavolamy a pádíme na nástup na školní dvůr. Antek mluví o nutele, čaji a tak. Bílý Tomův roj už pobíhá mezi Mydlárnou a jídelnou se světlým toustovacím chlebem. O chvíli později slintající mančaft stojí před jídelnou, každý už se svým podepsaným kelímkem. Čekáme, dokud šarže neuspořádají stolování, tak abychom se v pohodě vešli. Stolujeme, co hrdlo ráčí. Bílý toustovací chléb, nutela, máslo, marmeláda, paštika a mlíčko.
- Po snídani jsme zachytili několik hladů, jak si odnášejí nutelu do třídy. Šiva, Nik a Leon. Ne, ne, nebudou se po večerce ládovat čokoládovým krémem!
- Po příchodu na patro to zde připomíná pavilón bohnického ústavu. Cinkání kovu, funění, klapot dřevěných hranolků. Oddíl se vrhnul na další luštění hlavolamů. Značná část Trojkařů už rozlouskla první hlavolam „dinosaurus“, který byl zadán na včerejším večerním nástupu. (To by mne tedy zajímalo, který výtečník si počínal tak neopatrně, že řešení ukázal ostatním).
- Vysvětlujeme si v jídelně základy semaforu, rozdáváme šifrovací klíče a všem 1. úsek, který měl být odehrán už včera. Nejrychlejší je Karel, Bobr.
- Antek zmizel z kuchyně a připravuje společně s Vodníkem tělocvičnu na florbal, což je taktéž jeho parketa. Mantinely vytváří z propletených karimatek.
- Před školou si rozdělujeme první zaměstnání. Dva roje s Antkem šup do tělocvičny, dva s Pitřísem na ringo a tři roje s Kassou na karkason. Poslední dvě trojice pomáhají Kulajdovi se svými koly a postupně i s dalšími, jak se protahuje čas.
- Následně pak červený roj (Pája) poráží černý roj (Majco) 7:6 ve florbalu. Současně se hraje první zápas v ringu mezi rudým a šedým rojem (Karlem a Veverou) skončil 21:16 a 21:13.
- Maroš přinesl Antkovi první hlavolam, který nevydržel. Zkrátka ty dvě kostky nechtěly od sebe. Nakonec tedy šly, ale hlavolam už není určen pro další použití, pokud jej Antek opět neslepí. Šiva stojí nad stolem a říká jen, že je to čudné.
- Zelený roj 150, žlutý roj 168, 170 bodů hnědý roj v modrém karkasonu. Zápas odehrán na ping-pongovém stole před Mydlárnou.
- Oběd se zpožďuje. Ale většinou to nevadí, protože si láme hlavu s hlavolamy. Pitrís dokončil hřiště na ringo. Podářilo se nám totiž sehnat síť. Mohla by být odehraná i odbíjená s medicinbalem, jak se to hraje u HOBRů. Patrně však zvítězí softtenis.
- Jaryn a Tim se šli osprchovat – za známku, protože porušili táborový řád. Tim jen lakonicky dodal, že za tu známku to stálo, protože se teď cítí výborně.
- Obědváme. „Brkaše“ s osmaženou sekanou. Moc dobré. Pitrís obviňuje MONu, že mu odcizil talíř, protože on to tam mněl přesně takhle naskládané. Kassa se při vydávání oběda netrefil šufanem do

Cubicova talíře, ten totiž ucuknul pro další kolečko sekané. Inu maso je lepší než „brkaše“. Oddíl se odebral do prvního patra. Kuchyňská umývá talíře a nádoby, poklízí stoly. Je vyhlášen polední klid.

▪ Maroš šibalsky připevnil sedm hřebíků na hlavičku osmého pomoci izolačky. Další dva Pind'a a Šiva to po něm ihned stupidně zopakovali. Samozřejmě u Antka ani jeden nepochodil. Polední klid. Neustálé cinkání hlavolamů.

▪ Po ukončení v 14.30 hodin se konečně mnozí začínají zajímat o své bicykly, protože uskutečnime první putování po okolním kraji.

▪ Vyrážíme několik minut po třetí hodině, zase později oproti plánu. Startovací scuk je po několika stovkách metrů na parkovišti za Nikolou. Pouze Antek, který odjížděl sólo poslední, jel po cestě, kterou měli postupovat všichni. Nastupujeme do velkého nástupu, pěkně rozdělení po rojích. Joj, kolik to dalo námahy, než jsme se konečně zařadili na správné místo, ke správnému vedoucímu roje. Vyrážíme na Novou Starost. Leč naše předsevzetí o tom, jak budeme pěkně postupovat v rojích s velkými odstupy mezi sebou, vzalo za své, když jsme narazili na stažené závory. Dříve než projel vlak, byl už celý oddíl zase v jedné tlupě. A tak jedem pohromadě, abychom tak odhalili záludnosti hromadných přesunů. Při výjezdu nad Novou Starost Karel střelil zadní duši – pravděpodobně přehuštěnou Odrou, který usilovně pomáhal Kulajdovi s přípravou Karlova „treku“.

▪ Dýchánek ve stínu na okraji lesa. Znavení (?) hoši odhazují kola do trávy a jejich tělesné schránky je vzápětí následují. Když jsme se vydýchali a přifuněl i Karel s mechanikem Kulajdou, vydali jsme se hustým podrostem na nedaleké balvany. Naštěstí nejsou daleko, takže nebloudíme. Je zde opravdu nádherný rozhled. Vidíme Ještěd i oba Bezdězy. Taký nějaké skalní věže dole pod námi v údolí. Páni fotografové pořizují první snímky. Vracíme se k „bikům“.

▪ Mona hovoří o kouzlu horského kola, vysvětlujeme si řazení, brzdy a něco i o historii horského kola. Škoda, že všechny „závodníky“ nezaujal. Ale tak je to pokaždé.

▪ Spouštíme se po lesní cestě, která je plná pískových kapes, dolů k trampskému campu. Majcovi před kolem přebíhá Sir, což znamená v konečném důsledku, i po vytrvalém zápolení s kolem, jeho pád. (Tak na tu nebohou, němou tvář jste to Majcovo neukázněné počínání svedli?! (Později se jasně prokázalo, že tííž výtečníci mají problémy: s rychlostí, dobržd'ováním, i ovládáním svého „stroje“, a to tam prosím pěkně nepobíhá Sir, pes kokršpanělský!))

▪ Muty nespádl při sjezdu prašné nezpevněné cesty, ale pád předvedl až při cestě do kopce! Jak se mu to podařilo? Sám neví!

▪ Vcházíme do starého pískovcového lomu. Pod skálou stojí bytelný srub i s ceduličkou: „Pojištěno u banky Slávia“. Trampové zde mají zbudované ohniště ze dvou kruhů kamenů, pak nádherný totem s motivy lesních zvířat. Nejvíc se nám líbí dekorativní peří sovy vespod totemu a had obtočený na protějším konci. V dalším sektoru lomu je minihřištěátko. Prohlídku jsme zakončili zhlédnutím jejich miniknihovničky, nebo spíš tedy latríny!?! Vše je umně vměstnáno do vytesaných prostor.

▪ Přejíždíme louku, kde se pase stádo černostrakatých kozének. Zastavujeme u lesního hřbitova, odkud se za nevyjasněných okolností urval hnědý roj a pokračuje dolů směrem na Janovice. No nebudeme za nimi běžet! Přivazujeme psa a vcházíme na pietní půdu. Ve většině hrobek jsou pohřbeni lidé z německé části obyvatelstva. Na malém vršku nad hřbitovem je kaplička, jež byla většině dlouho skryta, než ji odhalili. Část tábora ji poprvé spatřila až při prezentaci fotek za několik dnů. Nemusí Antek dlouho přesvědčovat menší chlapce, aby zalehli do prázdných náhrobků... Tak máme zvěčněného Pind'u, Leona, Šivu i Milliho, co by na věčnosti odpočívající chlapečky.

Janovické poustevny. Vevera pomáhá Millimu dostat se do pískovcového okna.

Janovické poustevny. Sushi, Matěj a Vevera u dřevěného kříže, který zde vztyčili v textu uvedení Moraváci.

Na pískovcovém balvanu při zpáteční cestě do tábora

Na malém vršku nad lesním hřbitovem stojí malá kaplička.

Antek nemusí dlouho přesvědčovat menší chlapce, aby zalehli do prázdných náhrobků... Jaryn

Vyhlídky Havran. Leon a Pitřís civí do kraje.

Pátráme po nejmladších datech a zjišťujeme, že se zde opět začíná pohřbívat. Od poslední návštěvy před dvěma roky se zvýšil počet hrobů. V tichosti odcházíme a zavíráme branku dřevěného plůtku. A hurá dolů.

- Leon, nejspíš znavený půl kilometru dlouhou cestou od předchozího „stavěcího pointu“, upadl zrovna když stál nohama pevně, teda skoro pevně, na zemi. No co, nepovede se pokaždé nasedání na bicygel.

- Při sešupu k Janovicím se Monovi sklopil nosič s košem pro Sira. Ten zde naštěstí neseděl a pobíhal kdesi vpředu, patrně Majcovi před předním kolem. Povolila záchytná packa. Tu našel Kassa. Po provizorní opravě můžeme pokračovat ihned dále.

- Projíždíme Janovicemi. Sir si musí opět nasednout. Paní ředitelka vypráví o tom, jak Janovické poustevny vznikly. Po zrušení Dominikánského kláštera v Jablonném císařem Josefem II., se zkrátka část mnichů usídlila v okolních lesích a v pískovcových skalách si vytesala nové přibytky, modlitebny a svatostánky. Zde rozjímali a hovořili s bohem. Slavné pouti, které se zde „od nepaměti“ pořádaly, zanikly po II. sv. válce, kdy bylo německé obyvatelstvo vysídleno za hranice. Jejich tradice obnovila koncem osmdesátých let až skupina Moraváků, které sem osud zavál a k církevním tradicím projevíli větší cit než domorodci, kteří sem přišli po válce.

- V Poustevnách zjišťujeme, že se ztratil hnědý roj olomoucký, který zakufroval odbočku směrem na Poustevny, pro Monu zcela nepochopitelné, jelikož měl údajně jet úplně poslední.

- Karel, Sushi, Tim zjistili, že mají na kole nechtěný dáreček, přičemž Tim se ho pokoušel urputně a nepříliš úspěšně zbavit. Klacíkem vyškrabuje ze vzorku svého pláště jakési zvířecí exkrementy (lejno) a na Monův názor, že je to vlastně „příroda“, vůbec nereaguje. V zápětí je Timův roj neoficiálně „překřtěn“ na hnědý.

- Na nástupu se dozvídáme od paní ředitelky, Monovy švagrové, historické zajímavosti Pousteven, především teda kým byly zbudovány ony komůrky vytesané v mohutných pískovcových blocích – no mohutných... na zítřejší výpravě na Červené kameny je nám slibována velkolepější podívaná!

- Kulajda a Pitřís vyrážejí do Jablonného zjistit cenu vstupného na místním koupališti.

- Vražedný sešup do Rynoltice – Majco, Odra, Cubic, Maroš – rychlostní přestupek cestou z kopce – aspoň za dva body.

- Na večeri byla vietnamská polévka a chléb. Po ní následovala táborová rada starších, kde se rozhodovalo o zítřejší výpravě na Ojvín v Německu, přijíždí Myšpulín. Ke škole se sním přivezla i Veve, aby mu ukázala, kde vlastně bydlíme.

- Dětičky nemohou večer zabrat, u Vyder musí být přerušena sexuologická přednáška! Je vybráno několik desítek známek. Rackové stahují fotky do laptopu. Antek připravuje první sérii pamětních lístečků.

- Je vlahá noc.

Třetí den

Pondělí 31.7.2006

**Pocestný, vstávej, tráva chladí tě na patách.
A cesta popelavá pro tebe sbírá prach.**

- Ráno Antek po špičkách obchází ložnice a budí zájemce o florbal. Danek říká, že si dobře zahráli, protože se domluvili, že se budou po góle střídát a střídali se vždy po několika sekundách.

- Vstáváme v půl osmé. Venku šustí automobily po mokré silnici. V noci pršelo. A večer bylo tak krásně...

▪ Antek je opět rozzlobený. Chybí část dalšího hlavolamu. Poslední jej měl Tim, tak jsme všichni zvědaví, jestli ji společnými silami najdeme.

▪ Snídaně pozapomněna. Zjišťujeme, že opravdu musí někdo hlídat čas, když nemáme táborovou službu. Asi vedoucí dne. Prvně používáme pravidlo, že když dojí velitel, mužstvo vstává a odchází, protože velitel přišel jako poslední. Značně se nám tím zrychluje stolování.

▪ Fasujeme jídlo. Zjišťuji, že nevychází čaj. (Až po návratu z výpravy nacházím v umyvadle ještě půl hrnce čaje. Ano ten s tím protrženým pytlíkem – tak bude na večeri).

▪ Rackové zakřečovali při fasunku neseného proviantu, protože se nedostavili k rozdávání Pod lípu, což děsně rozhodilo skarbowego. Čas výjezdu jsme překročili o sedm minut. To není dobré.

▪ Kufrujeme už před Černou louží, stejně jako před čtyřmi roky. Mona míří až pod Havran do Polesí a stále hledá modrou značku, kterou přejeli hnedle nahoře. Nikdo ze sedmi Trojkařů ji neviděl!

▪ Šplháme na Havran, skalní vyhlídku. Zábradlí vyvolalo u Ludvy a Tygra asociaci na film Titanic, a hned onu slavnou scénu odehráli. Sešup z Havranu. Pouze pár jedinců bylo přesvědčeno, že je nutno jej pokořit...Své o tom ví Losos, Matěj a Pitris.

▪ V Polesí si člověk připadá jako v Hobitíně. Malé domečky, nízké plotečky, úzké cestičky. Sjíždíme se u červeného kříže č. 71. Chybí hnědý roj – zase... Vyrážíme s tím neodbytným pocitem nejistoty orientačního běžce dále. Rigol na lesní křižovatce v polovině Hadovky, kde se před čtyřmi roky musela přenášet kola, je už zkulturnovaný a můžeme v sedle pokračovat dále.

▪ Kavka hlásí, že Losos hodil „tygra“ už dole pod Havranem, čímž se jeho hnědý roj zdržel, a aby toho nebylo málo, ihned při vjezdu na Hadovku píchl.

▪ Hraniční přechod Petrovice – Lückendorf dobijíme před 11.00 hodinou, kam nás zavedla krásná nová asfaltka. To by se tu fičelo na kolečkových bruslích! Posilňujeme se před slibovaným vražedným stoupákem. Vše přesně vysvětleno – u kostela doleva a parkovou cestou nahoru, akorát bílý roj stoupá do jiného krpálu. Z roje se z příhraničního putování po zemi Saské jako zázrakem osvobodil pouze Cubic, který se vracel k hraniční závoře pro zapomenutý loap.

▪ Plazíme se, na rozdíl od bílého roje, do správného příšerného krpálu. Nahoře kufrujeme úplně všichni, všude slepá ulice, mezitím se pohupuje mercedes plný písku, pár chlapíků zde provádí úpravu komunikace a jakýsi německý stařík nás zdraví „Topry ten!“ (Muty pak hlásí, že ho pozdravil nějaký Čech!)

▪ Pitris na odbočce na Růžové skály zastavuje úplně neznámého cyklistu v domnění, že je to jezdec jeho roje...

▪ Kelchstein: Růžové skály (skály Kalicha). Zdejší pískovec je zabarven oxidem železitým do růžova až ruda. Raději se nedívám kam až mužstvo šplhá. Myšpulín potratil mobil a ani několikrát prozvánění jej neodhalilo. Vždyť to přeci není možný! Nakonec ho našel pod svým tlumokem. (Asi jej tlumil!)

▪ Přijíždí opozdilci. Zelený a hnědý roj. Na „čáře“ čekal Kassa se svým rojem, až se dopraví hnědý roj, který opravoval Lososovu procvaknutou duši. Jelikož zakufrovali taky, byli navedeni vysílačkami.

▪ Do Oybinu sjíždíme lesní cestou, která byla zpestřena několika příčnými žlaby na odvodnění vozovky a na úplný závěr vrstvou makadamu. Až se divíme, že nikdo nehodil „mrchu“. V Oybinu tlačíme oběd přesně dle denního rozkazu – tři rohlíky a salám. Ještě než stačil Mona rozdat druhý úsek semaforu, naši borci objevili takový (no jak to říct...) kruhový bazének, do kterého přitékala

Vyhlídka Havran - a Titanic – Ludva a Tygr, dole pak nerozlučná dvojice Matěj a Mravenec.

Skalní útvar Kalich – Kelchstein. Na snímku Muty, Pája a Danek.

Raději se ani nedívám kam až mužstvo šplhá. Mravenec, Cubic a schovaný Tim.

Kurort Oybin – lázeňské město Ojvín – semafor na odpočívadle.

Nádraží – jdeme se podívat na „páru“, která odveze vlakovou soupravu do Žitavy.

Achtung! Achtung! Losos, Leon, Milli, Pinda

Pramínek na skautské základně „Na šestce“.

„odkudsi“ úplně ledová voda. Zřejmě veřejně přístupná léčebná metoda. Dlužno podotknout, že jsme vodu vyzkoušeli téměř všichni. Na místě byla připevněna cedule s německým nápisem, že voda je tak ledová, že se v ní doporučuje pobýt tak 15 – 30 vteřin. To je tak na jedno kolečko, přidržujíc se nerezového zábradlí. Vzápětí vidím Lososa, kterak válí už šesté kolo! Muty, Pinda, Majco a Maroš si zase namáčejí do vody celou hlavu.

▪ Odehráváme semafor, který je ukončen bouřlivými ovacemi. Objevil se zde bílý roj pod vedením Bobra. Cubic se ihned odbíhá informovat, kde že to jeho mateřská smečka zahrnula, že je nedohnal. Potvrdil se Monův předpoklad. Bílý roj v Lückendorfu u kostela zahrnul doprava, místo doleva. A tak naši borci vystoupali pod hrad Karlsfried a dál po cestě dolů na Žitavu.

▪ Dle Pitříse měla odjíždět v 14:18 z nádraží „Kurort Oybin“ po úzkorozchodné železnici vlaková souprava tažená parní lokomotivou směrem na Žitavu. (Nutno podotknout, že o zjištění času odjezdu byl požádán Monou, se kterým to pokaždé cuklo, když „to“ houklo.) Opravdu tomu tak bylo. (Kdyby se někomu zdálo divné, že vlak měl namířeno na Zittau, vězte, že se jedná o stejné město!). Přihnali jsme se tam jak smečka supů a slétli, se po odhození biků, kolem parního úzkorozchodného „koťátka“. Jak nádherně voní pára, uhlí a tlakový olej. Pár maníků se bez nějakých skrupulí počalo škrábat do „kuchyně“ parního stroje, ale opodál, ve stínu lípy na lavičce sedící mašinfira s topičem, jen hlesli: „Achtung! Achtung!“. Ale to už ze staniční budovy vyšel pan „plácačka“, písknul, mašina houkla, pára vnikla do válců a vláček se rozjel dolů s kopce směrem na Žitavu.

▪ Antek tahá oddíl do obytné zóny pod hrad Ojvín, ani nám Mona nestačil ukázat „pomník“, který oznamuje, že ve čtvrtohorách sahal pevnostní ledovec až v tato místa. No nic, však zde nejsme naposledy. Suneme se po žluté do nepředstavitelně prudkého kopce, však je to taky „Wander weg“ – cesta pouze pro pěší. Překračujeme hraniční přechod v Hainu, a to na zvláštním místě. Přímo na vrcholu, kolem staré rozbité celnice, pár balvanů, po levé straně opravený hotel a za hraniční cedulí stánek s vietnamským obchodníkem a čínským zbožím. Korpulentní Němky chodí nakupovat levně za „hranici“ do Česka. Pár všetečných Trojkařů si všimlo, že cedule na vysokém napětí jsou v češtině, ostatní ani nezaregistrovali, že jsme státní hranici překročili.

▪ Frčíme do Krompachu, kde pátráme po staletých tisech. Jeden jsme našli. Pokračujeme dál. Stoupáme do kopce na Babiččin odpočinek. Odpočíváme na kládách. Bílý roj se může konečně najíst. Zcela evidentně vyčerpaný Fefa v rychlosti pelášejího šneka trefil hlavou přístřešek, z čehož byl tak otřesen, že plavmo vystoupil z biku. To je nedostatek cukru v krvi, tvrdí Mona. Do diskuze se zapojila část Olomoucké Trojky. Bobr zastříhal ušima a počal rozvíjet přednášku na téma: hyperglykémie (nadbytek cukru) a hypoglykémie (nedostatek cukru). Při hyperglykémii lze u postiženého cítit aceton, ale Mravenec tvrdí, že neví co je to aceton. (No, to je pak těžká práce rozvíjet přednášku).

▪ Postupujeme po Korzovce (do malebnosti a sklonového poměru k Hadovce má tedy dosti daleko), na „Na šestku“. Mona tvrdí, že je zde u bývalé lesní hájovny skautský tábor. Nemohl by Kassa vyrazit kupředu a požádat bratry Junáky o trochu teplého čaje? Dorážíme Na šestku. Nacházíme pouze opuštěnou myslivnu. Po skautském táboře ani vidu, ani slechu. Kassa nás zpravuje, že je to školící středisko libereckých skautů. Pořádají se tu vyhlášené „Lesní školy“. Ještě že u cesty je skautská studánka. Žízňivě se vrháme na tenký čůrek vody a chlemtáme obsah bidonů. Byť nedostatečně napojeni se rozcházíme po okolním tábořišti.

▪ Vlevo od myslivny, pod mohutnými buky, je nádherný táborový kruh i s totemem. Přes cestu je hřiště a vzadu u lesa je zpola napuštěný „betonový bazén“, a přes něj kláda. Prvně ji hravě překonal Matěj, a snad ta jeho velmi jistá chůze vzbudila u ostatních dojem, že její pokoření je „moucha“. Vevera přehopkal kládu jen s největším sebezapřením a mohutným skokem na břeh. A už se poroučí do vody Šiva, za mohutného šplouchnutí a následných ovací se škrábe na břeh. Dále se vykoupal ještě brodící Ludva a Losos od Vyder. Ten následně rozhlašoval, že tak vlastně učinil pro pobavení mužstva!

▪ Nakonec jsme se napojili u hadice, která naplňuje bazén. Z „Šestky“ je nádherný padák až do Petrovic. Snad bychom si ho i vychutnali, nebýt jednoho zlomyslného úseku, kde cestáři navezli několik tun štěrkopísku a následně jej rozhrnuli do více než desetimetrové délky. Joj, to byly ošklivě vyhlížející pády. Naštěstí se nikomu vlastně nic nestalo, protože všichni přistávající skončili právě v tom měkkém písku. Alespoň jste si, holentkové, vyzkoušeli, jaké to je.

▪ Už na Hadovce drobně pokrapuje, snad kapičky deštěku „zkropí prach cesty popelavě“.

▪ Valíme se jako vláček s vagónky. Musím podotknout, že tři vagóny zůstaly odpojeny ještě před Petrovicemi. Losos opět píchnul. Těsně před koncem Hadovky jsme se dopustili nenapravitelné chyby. Dopředu jsme pustili 24“ (dvaceti čtyř palcové → malá kola) bikery: Mutyho, Milliho a Leona. Ti nabrali pod vedením Mutyho (Muty, snad vyděšen hrozícím deštěm) přímý směr a spustili se lesním korytem úplně do jiné vesnice, než jsme měli v úmyslu se dostat. Za námi si to hasí hulákající Kulajda, který nás doslova seřval, kam to vlastně jedeme. (Bylo mi to hned podezřelé, když Leon svým pádem zvětšil rigol, o kterém jsem věděl, že jsme takový ráno nepřekonávali). Tlačíme kola do vrchu a Muty běduje, že určitě zmokneme. Scházíme se u červeného kříže a v tom se obloha protrhla. Přímo diluviální dešť.

▪ Teplé provazce deště se snáší na naše hlavy, ramena, tlumoky, biky – no zkrátka během minuty jsme úplně mokří a pak už vůbec nezáleží zda jedeme po cestě či korytem potoka, ve který se cesta proměnila. K smíchu jsou i blatníky některých bikerů, které v tomto případě plní pouze neestetickou funkci. Za mohutného halekání (snad i pračlověk se s kyjem v ruce radoval, když na něho padal déšť, který dokázal zahřát), sjíždíme kolem božích muk a obchodu přímo do areálu školy.

▪ Bobr mne po příjezdu informuje, že Majco se srazil s Petrem, protože před Petrem někdo prudce zabrzdil a on spadl s kolem na bok a sejmul Majca, kterému se kuriózně zaklesla noha do košíku od bidonu.

▪ Všude je mokro. Všude znamená i šatně a na chodbách naší základny. Jsou vyhlášeny mimořádné „rajóny“.

▪ Zjišťujeme, že přijel Bubák. Stalo se tak už v 11.00 hodin a protože měl dlouhou chvíli, poněvadž nevěděl kde jsme a co tropíme, vydal se pěšky obhlédnout si Sloní kameny, které ho už zaujaly při cestě vlakem.

▪ Před večerí se mnozí rychle otřepali z přestálé útrapy dnešního putování a po osprchování a pověšení mokrých věcíček se těžce řadí v tělocvičně. Smečka zoufalců hraje florbal, jiní výtečníci se houpou na kruzích a Pind'ova tlupa (Šiva, Petr, Milli, Pind'a a Leon) mezi nimi hraje jakousi bojovou hru. No a pak se stane, že odskočivší Vevera vymrští kruhy, které zasáhnou Milliho (nejmenší muž z tábora), přímo pod oko. Tak to tedy holentkové ne. To ne!

▪ Na večerí je zeleninová polévka s vejcem, americké brambůrky a masové kostky s kečupem. Všude navíc voní okurkový salát.

▪ Antek si stěžuje na nástupu, že mu do jeho kufru přibyl hlavolam, který není jeho a mimo to mu dva jiné chybí. (Hlavolam našli v dílně

Skautská základna „Na Šestce“.

Kulajda a Antek odpočívají v táborovém kruhu.

V Krompachu jsme našli jeden staletý tis. Měly tu ale být tři!

Majco se s kytarou přidává k Dalíkovi, Patovi a Ivanu Trojanovi...

Zámek Lemberk, odkud pochází, dnes již Svatá, Zdislava z Lemberka.

Ponton uprostřed koupaliště. Plovárenská polici (Losos+Karel) už se vzdala...

Rackové a předcházejícího večera mu hlavolamy vyměnili. (Pokud Antek pravidelně čte tuto kroniku, tak už určitě ví, jak se to vše „vykotilo“!) Rozdává další hlavolamy: Pátou sviní a Loydovo bludiště. Po ukončení nástupu z více než polovinou oddílu není rozumná řeč.

- Kulajda zmizel s notebookem na druhou školu, aby se mohl připojit na NET. O půl desáté večer začíná recitál Dalíka, Pata a jejich kamaráda ve školní družině. Doprovází je na bubínky, triangly a bouchátka i oddíl. Musím se zeptat, odkud to všechno vytáhli, když podobné aktivity, pokud si vzpomínám nebyly dohodnuty...

Čtvrtý den

Úterý 1.8.2006

Dech poledního parna a chladný luční vír. A píseň jednotvárná zní ze stostrunných lyr.

- Budíček je dnes posunutý o hodinu (na 8.30 hodin). A o hodinu později nastupují i florbalisté pod vedením Antka do tělocvičny ke florbalu. Venku svítí „slunýčko“, ale na nebi vlají záclony (vysoká oblaka a ty, jak všichni víme, předznamenávají změnu počasí. Nyčko však nevím, jestli k lepšímu, či naopak.

- Kassa odchází s Kavkou do pekárny. Vyhlašujeme budíček. Proč jen mám pocit, že všichni neprovedli ranní hygienu tak, jak měli. (Třeba já jsem se například včera vůbec nemyl, jdu to tedy dohnat).

- Na snídani exceluje u Modrých racků Pitřís. Prvně zbabrá všechny nože, a to prosím pěkně i z té druhé strany a potom si pokydá ještě už druhé kraťasy. Tak proto on má na starosti pračku!

- Půl hodiny vyčleňujeme na rozvěšení mokřých věcíček a botiček.

- Antek opět řeší složitý hlavolam, jak zacházet s hlavolamy? Chybí kompletní sety, návody nejsou uloženy v sáčkách, následně se pátrá, kdo jej měl naposledy.

- Semafor, příprava na cestu. Odjíždí Dalík, Pat a jejich kamarád, který mi připomíná herce Ivana Trojana. Pat předvádí, jaké že to hydraulické pružení má jeho Citroen Xsara. Ovšem řídit bude Ivan Trojan. Pat mu pouze vycouvá ze školního dvora, protože to Ivan ještě neumí.

- Vyjždíme v 11.15 hodin v klidu. Antek našel svoje brýle. Tedy, až poté, co se ujistil, že nejsou nikoho s ostatních. (Aby to nebylo, jak s těmi fuskami, co se válí na skříňce v patře a taky o ně nikdo nejeví zájem a nikomu nechybí).

- Kassa píchnul před Lemberkem. Skrz úplně nový plášť a samozřejmě zadní kolo. Na Lemberku si kupujeme turistické známky. Losos, Matěj a Fefa si v nestřeženém okamžiku koupili i nanuky!!

- Když odjíždíme, zrovinka vyzvání právě poledne. Kolem lapidária, kde se nezastavujeme, pověstnou leberskou lipovou alejí dolů. Jdou zde nějakí pěšáci, proto jedeme obezřetně – tedy pomalago. Frčíme si to kolem rybníka, kde je zákaz koupání a rybolovu až na náměstí před bazilikou. Pouze Pitřís, který to tu tak dobře zná (jelikož zde byli předchozí den s Kulajdou), je se svým rojem už na koupališti. Po chvíli jsme tu skoro všichni, akorát se někam „zaběhl“ Schumacherův a bílý roj – to proto, že je Leon poslal dál rovně po hlavní, ačkoliv vůbec nevěděl kudy se má jet. Sám se pak po chvílce přidal k Monovi a zabočil doleva. Po nějaké době se objevil bílý a hnědý roj z hýkajícím Lososem (Schumacherem).

- Po cestě narážíme na Harryho rodiče, kteří nás už hledají, aby nám předali synáčka Harryho. Antek jim sděluje nezbytné informace. Třeba to, jak se dostat do školy a kde jsou míče na kopanou a odbíjenou. (Rodinka se odváží na školu a za necelou hodinu se na

koupališti objevuje už i Harry na bicyklu. Maco nám dovezl kopačák a volejbalový míč).

▪ Vysvětlujeme si základní pravidla o vzájemném dozoru při koupání a už skáčeme do vodičky, která je jak kafe. Borci okamžitě opanovali středový ponton. No, spíše je to pontonek a už se zde vyvádí alotria. Losos zde provádí plovárenskou policii. Po chvíli se k němu přidává i Karel a shazují ostatní borce do vody. Ti si to ovšem nenechali líbit a vzápětí letí do vody oba plovárenští policisté.

▪ Antek vyřešil oběd. Budeme se postupně občerstvovat v bufetu v zadní části koupaliště. Každý nafasoval lístek „Prazdroj“, coby stravenku, a už pětina oddílu úprkem zmizela k zadnímu oplocení.

▪ Dostáváme nápad. Co kdybychom odehráli na hřišti plážového volejbalu Hutututu? Hned to zkoušíme. Protože zde jsou kompletní pouze Rysové, nastupují oni proti výběru oddílu. Vysvětlujeme pravidla a začínáme. Tato stará oddílová hra, která se kdysi hrávala pravidelně na ranních rozcvičkách, sklízí zasloužený úspěch. Rysové jsou s obědem stopnuti. Přichází Vydry, cpoucí se langošemi. Čekáme až dojí a první zápas do GLAZAPu si to tedy rozdaly právě tyto družiny.

▪ Bubák po okolních pudlicích a odpadkových koších pátrá po metách na pasáka. Jeho činnost byla nakonec korunována úspěchem. Podařilo se mu přinést několik papundeklů a dokonce i jednu malou krabičku od tatranek. (Ta byla ovšem tak malá, že si ji mohl Antek podložit tak pod papírek, do kterého by zapisoval výsledky). Stavíme hřiště. To už končí zápas v Hututu mezi Vydrami a Rysy.

▪ Odehráváme pasáka na družiny.

▪ Do Jablonného se vrací Kulajda, Ludva a Mona. Ludva pátrá po optice, navštěvují lékárnu, jejíž umístění jim prozradil policista. (A to byl, prosím pěkně, po službě, protože neměl na hlavě čepici). Kupují Glukopur – hroznový cukr a Antkovi na nohu arnikové mazání, protože mu při ranním florbalu opět pohrozil sval na pravé noze. No všimli jsme si, že má jakousi modrou neoprénovou fusku až pod koleno. Končí v Paklisportu.

▪ Jestliže Mona navrhl, aby se dle vzoru HOBŘů založil na táboře „Klub idiotů“, pak je už jeho předsedou, jehož pozice stojí na neotřesitelných základech - rozuměj kouscích. Místo pravé páčky řazení, kupuje levou! Později se snažil dopátrat, jak se to mohlo stát a zde je vysvětlení - Při jízdě do janovického kopce, za jízdy Mutymu přehazoval levou rukou, pravou páčku a ta mu zůstala v „levé“ dlani. Proto podvědomě žádal v obchodě levé řazení. Následně zakoupil také záslepku do Pájova „rohu“. Ovšem tu vzorovou později ztratil někde na trase Jablonné, Lemberk, Rynoltice. Malým zadostiučiněním posléze je, že záslepka byla nalezena v kapse batohu a pravou páčku v PAKLIsportu beztak neměli...

▪ Stíhací skupina: Bubák, Myšpulín, Vodník a Kavka si to žíhají do školy, aby nám schovali všechny rozvěšené svršky a boty, protože se západní obzor podezřele temní. Po cestě zažil Bubák historku, kterou si nedokázal vysvětlit. Jakási tlupa ženských jedoucích ve Fiatu po něm drze pokřikovala: „Jak to jedeš? Makej, makej!“ Nu, jiný kraj, jiný mrav.

▪ Pitřís, coby rozhodčí, ukončuje poslední dnešní mač v pasáku. Muty pobíhá zběsile mezi námi a vykřikuje taková rouhavá slova, jako že: „Prší!!“, či cosi podobného. Pár kapek sice už spadlo, alespoň v našich řadách vyvolaly zrychlený pohyb.

▪ Frčíme si to v pelotonu po zelené značce (je tedy zajímavé, že ne všechny roje se dostaly na cestu stejným způsobem) kolem rybníku pod Bazilikou sv. Vavřince a sv. Zdislavy ke Zdislavině studánce. To už citelně prší. Jediný kdo si však nasadil pršiplášť je Kolečko, který v něm vypadá, jak Fefa trefně poznamenal jako vystresovaná jeptiška.

Pindfa

Tygr a Perník

Hu-tu-tu, hrané na hřišti plážového volejbalu. Tim a Vevera se snaží zastavit Perníka. Z povzdálí přihlíží Danek.

K zastavení Lososa je potřeba spolupráce všech. Tom Shark sleduje, jestli se má do situace také vložit...

Jaryn zastavuje Pindu.

Vodňa se sluní na „Sloních kamenech“

Na cestě za Lemberkem mezi poli zjišťujeme, že zde už neprší a o kus dále, že zde dokonce vůbec nepršelo. Setkáváme se u janovické kaple. Roje nastupují k poslednímu úseku. Kolečko se při mírném výjezdu před padákem, který je mimochodem označen značkou „jiné nebezpečí“ vybulil do struhy. Naštěstí se mu nic nestalo a zelený roj může pokračovat hned dále.

- Sushimu upadla klika od pedálu, Kulis jej tlačí až do školy.
- Večer si promítáme filmy z bikování. Ke spatření jsou neuvěřitelné kousky na U-rampách, trialu ve městě i uprostřed lesa a to doslova – několik metrů nad zemí na speciálně vytvořených drahách; jízdy po předním i zadním kole, záběry ze závodů ve 4crossu i sjezdu. Mužstvo živě komentuje jednotlivé kreace. Mona zase tvrdí: „Že tak to bude vypadat zítra na výpravě, to tam taky bude, to si budete moci taktéž vyzkoušet!“, až je z toho Choroš úplně vykořeněn. Pinda neustále vykřikuje: „To jsem já, to je můj „tata“, to je můj děda!“ Ovšem až do okamžiku, kdy je film okořeněn těžkými pády. Pak už z jeho rodiny neúčinkuje nikdo. Hm, zajímavé. Matěj se ihned počal zajímat, jak je to CD velké, že by se taky rád něčemu přiučil. Po skončení projekce se už vytvořila menší fronta, která se zajímá, zdá se dají filmečky stáhnout.

- Vzápětí, při velmi živé debatě na pánských pisoárech počůral Šiva Hejkala (Danka). Když jsem se zajímal, jak se to stalo, dostal jsem odpověď, kterou jsem, čekal. Hejkal se na cosi optal Šivy, a ten, plný nejenom dojmů z právě zhlédnutého filmu, se při crkání na něho, aniž by si to uvědomil, otočil a pomohl mu nohu...

Pátý den

Středa 2.8.2006

Vzduch s křídly nad pasekou a slunce jako splav a pod plamennou řekou oblázky našich hlav.

- Vstával jsem ve tři čtvrtě na šest. Venku se rodí nový den. Asi krásný. Postavil jsem 50-ti litrový hrnec na čaj a sedl ke klávesnici. A píšu a píšu... Stále to však není ono. Před čtyřmi roky se na tvorbě kroniky podílelo daleko více lidí. Tedko jsou příspěvky velmi, byť od kohokoliv, sporadické. (A ještě ke všemu zjišťuji, že zábradlí z přízemí do patra klouže. Jakýsi výtečník si pravděpodobně po včerejších „němých tvářích“ (rybí pomazánka), utřel masné pracky o trubku zábradlí). Rodí se zkrátka nový, krásný den.

- Antek navštěvuje pekárnu. Myšpulín odjel brzy ráno do Liberce. Čaj je už uvařený.

- Jdeme se mýt a hurá na švédské stoly.

- Odjezd, stanovený včerejšího dne na 9:00, se opozdil o dobrou třičtvrtěhodinku, neb se vyrojilo mnoho technických nedostatků na bicyklech. A to dokonce takového charakteru, že bylo nutno vyslat posly (Kulajdu a Pitříse) do Jablonného pro náhradní díly.

- Při fasování proviantu se, po zjištění, že salám se tentokrát dělí na čtyři části, objevilo pár „otrávených xichtů“. Byli umláceni. Argumenty.

- Konečně vyjíždíme. První zastávka je na Bílých kamenech, pro nás (a pro naše předky) Sloních kamenech. Pískovec na nich je nádherně bílý. Je zajímavé, do jakých odstínů dokáže příroda tento kámen různými příměsemi zbarvit. Bobr vyčenichal, že bílá barva je důsledkem příměsí kaolínu. Na Sloních kamenech se oddíl velmi vyřádil. Někteří ušli jen tak tak pádu dolů. Exceloval Perník, který v jednu chvíli klouzal úplně jiným směrem, než původně zamýšlel. Vedení se raději na členstvo ani moc nedívá. Pár turistů se nesměle optalo dole stojící Lenky: „Nemáte strach o ty děti?“ dostalo se jim odpovědi: „Ne! Nejsou naše!“

▪ *Jedeme po červené na Kozí hřbety. Cesta je velmi krutá. Od dnešního dne už víme, co znamená, když se řekne, že: „pojede po vrstevnici“! Všichni (i takový biker jako je Kulajda!) museli slézt z kola a táhnout ho. No „zabíračka“. Poslední úsek se musí starší hoši po upozornění vracet (Ludva, Jaryn, Pája, Vevera...) a pomáhat s koly křečkům. Nikův „arab“ váží snad metrák! Pak se nedivím, že k jeho ovládnutí je nutno vyvinout nadlidskou sílu.*

▪ *Na vrcholu při řečnění o trilobitech Vitas prohlásil: „Nedají se jíst! Tak mě to nezajímá!“.*

▪ *Ušima však zastříhal Antek. Po Monově příkazu „do sedel“, odhodil Antek bicygel a s „kanónem“ na krku zavelel svým rojům něco v tom smyslu jako: „Vzhůru za trilobity!“ a zmizel v nejbližší soutěsce. Oddíl se rozprchl po okolních balvanech, převisech a skalkách. Někaké otisky jsme později opravdu našli (nejhezčí asi Mona), ale trilobiti to asi bohužel nebyli... Antek je zklamán. (Asi mu odliji do sádry trilobita, který zdědila Lála po dědečkovi). Oddíl se oddával pozoruhodnému výhledu a čtyřem káňatům.*

▪ *Při sjezdu z Kozích hřbetů Maroš prudce zabrzdil a Danek nepozorujíc cestu do něho ze zadu najel a přeletěl přes řídítka (Danek: „Brzdil jsem, položil jsem kolo a udělal kotouli!“)*

▪ *Pokračujeme stále po červené na Krkavčí skály. Cestou se stavujeme u jednoho řopíku, kde chceme poobědvat. Tuto bohubilou činnost jsme ale odložili, neb dva roje se „utrhly“ a už zřejmě čekají na Krkavčích skalách. Krásný výhled z vrcholků skal byl doprovázen obědem a bujarou debatou o Counter-Striku, k nelibosti fotografů a kameramanů. Ne, že by jim vadil námět komunikace mužstva, ale pořádit záběr hodujícího člověka, je úkol pro uměleckého fotografa, případně kameramana.*

▪ *Sjezd dóóóóóóóóó a výjezd nahóóóóóóóóó. Při výjezdu se ozvala rána jak z děla. Skoro jsme mysleli, že si nás vzal někdo na mušku, a přitom jenom Karlovi buchla duše.*

▪ *Kola jsme nechali i s Loapy na rozcestí pod Popovou skálou, na kterou posléze šplháme bez kol a je to poprvé, co jsme se někam vydali pěšky. Výhled z Popovy skály (565 m) byl také nádherný. Danek konstatoval: „Tamto černé vžadu! To je POLSKO?!“*

▪ *Při cestě zpět okolní krajinu „zaminovalo“ sedm lidí. Většina z nich byla nadopována magnésiem. Naštěstí jim stud nedovoloval zaminovat cestu a tak můžeme po několika minutách obhlédnout pěkně z blízka Českou bránu. Ona je to vlastně Böhmisches Tor, neboť se nachází za hraniční čarou.*

▪ *Všichni si zase polezli po kamenech a mohli získat známku za vyběhnutí skalní zdi. Někteří to zvládli, někteří si zvládli odřít koleno či zkopnout palec. Pouze Tim, Karel, Tom a Matěj hlídali své stroje a o nějakou Českou bránu nejevili zájem. Karel, když zaslechl, že se bude bojovat o známky, odhodil kolo i přilbu a dlouhými kroky zamířil na německé území. A tak jediný, kdo vůbec nevnímal, co se kolem děje byl zchvácený Losos, který se vycapil přímo u železné,červenobíle natřené závory, vysvlékl triko „Schumacher“ a slunil se. Nic bych za to nedal, že si i schrupnul.*

▪ *Objevil se zelený Landrover, který se pomalu šinul po německé straně. Okamžitě mně zalepilo, přestože na dřímajícího Lososa houkla posádka: „Hallo!“ Snažil jsem se odvolat oddíl, ale automobil pomalu pokračoval dál. Později se mě vysmátý Cubic ptal, zda jsem viděl to zelené auto ochránců přírody. No viděl, ale ochránci přírody nevozí na střechě modré majáky a nemají na bočních dveřích bílý nápis „Gendarmerie“! Byla to pohraniční stráž, která monitoruje hranici, zda přes ní nepřečezají běženci. Tlupa vrískajících pavíků lezoucích po České bráně je pravděpodobně zanechala klidnými.*

Vodňá, Ludva a Fefa

Sloní kameny - Pája

Matěj a Fefa při sestupu po „schodech“

Jaryn

Kluci, tak co? Našli jste už nějakého trilobita?
Na Kozích hřbetech – Šiva, Muty, Danek

Popova skála - Vrcholové skalisko Popovy skály je dominantou celé východní části Lužických hor.

Popova skála - nejvyšší místo skaliska je zpřístupněno železným schodištěm se zábradlím, datovaným do roku 1907!

▪ Šineme si to po „nové“ silnici nahoru k Tobiášově borovici. Po pravé straně zarůstá trávou silnice stará. Dá se v terénu rozeznat i díky hraničním kamenům, které jsou v pravidelných intervalech nasázené do jejího středu. Na jednom místě souběžné silnice, po které se plazíme, je vytvořena, odštěpem skalního masívu, nová „Česká brána“. Je to sice impozantní, ale ne pěkné. Srážíme se na konci nové silnice a vzhůru k pašeráckému stromu. Bohužel naše předsevzetí navštívit tento památný strom, vzalo za své, protože (pokolikáté už?), a v trysku letu přejíždíme červenou značku. Na druhou stranu musím podotknout, když ono se po té „modré“ tak krásně jede. Rychlý, ztvrdlý písčiny povrch, pádící bylinné patro, plůtky lesních obor a ouha. Levotočivá vracečka kamsi nahoru nás vrací do reálu. Sedíme v zákrutě, rozloženou mapu na kolenou a přesně víme, kde jsme a kde zůstala Tobiášova borovice. Dojždí zbytek oddílu. Nebudeme pokračovat do Krásného dolu, ale lesní „spojovačkou“ k Pekařovu kříž.

▪ Myšpulín, který tudy dnes už frčel, slibuje stoupání na konci výjezdu ke kříž, kde byl zavražděn pekař. Stoupání bylo ovšem tak mírné, že jsme minuli plechový krucifix a oddíl, byť jel po rojích, se jako lavina urval po „zelené“ dolů. Krásná válcovaná cesta nedozrálým bikerům snad nasadila klapky na oči a povolila brzdy či co, protože před každou zatáčkou jsou zřetelné brzdové stopy a mnohé míří až do lesa. (U červeného kříže v Polesí nám Kulajda oznamuje, že to byli Odra a Harry, výtečníci z jeho modrého roje. Oba vyletěli až mezi stromy do lesa, kde byla jejich riskantní jízda zastavena pádem.

▪ Z Pekařova Kříže se už mělo jet pořad prudce z kopce. Krásná cesta. Při jedné ze zastávek Losos všechny přítomné pobavil svým groteskním dobrzděním. Jak se tak řtil krásnou lesní cestou dolů, počal brzdit. Intenzita kvílení brzd (kde brzdový špalík už nebyl špalíkem, ale jen jeho torzem, takže v podstatě brzdil kov na kov) se zvyšovala s intenzitou Lososova brzdění. Pochopitelně lze odvodit, že intenzita brzdění se zvyšovala se snižováním vzdálenosti Lososa od nás, již stojících. Po zastavení a dramatické pauze se ozvalo zlověstné zasyčení, pak rána, jak bouchla duše a pak už jen škodolibý smích všech očitých svědků.

▪ Pouze Vodník, coby šéf hnědého roje zblednul a při lomení rukou provolával: „Já nechci Lososa, já nechci Lososa!“; načež Tygr pokračoval: „Já nechci zase zmoknout!“

▪ Dále Odra nevybral zatáčku a skončil mimo trať a Harry směřující se mu spadl hned za ním. Bez větších zranění. Myšpulín si to pro změnu zase bez ohledu na jakoukoliv bezpečnost hasil slalomem skrze spořádaně jedoucimi roji, čímž si moc nepomohl...

▪ Před večerí jsem byl nechtěně svědkem, kterak Losos telefonoval domů rodičům, řka, že je celý „zkrvavený“ a dodřený až do krve, ale že se mu vlastně nic nestalo; všechno je v pohodě, zatím žádná zlomenina ani ulomenina, akorát to kolo je nějaké divné, protože ty pláště po dědečkovi se už loupou, vykazují trhliny, kam by se vešla pětikoruna

▪ Na večeri je čočková polévka; svíčková na smetaně s brusinkami, šlehačkou a čtyřmi knedlemi! Rackové, aby nedošlo k nějakým pozdějším bitkám, počali vydávat druhé jídlo velmi opatrně, každému čtyři knedlíky (Fefa a Milli chtěli pouze tři – jak se to v tuto chvíli jevilo ušlechtilé – jiní vyžebrali i více knedlí – třeba Vevera, Maroš, Losos, Vitas), šufan svíčkové omáčky maso, šlehačku a brusinky z Alibony. Když jsme si všichni nandali, zjistili jsme že zbylo ještě čtvrt pekáče masíčka, téměř další hrnec omáčky a čtyři šišky knedlíků. Okamžitě byl vyhlášen poplach – tedy přídavek, aby nám mužstvo nezdrhlo z jídelny. A tak se dnes nadlábl i ti největší hladí, ale jídla stále neubývalo. K pomoci byli vyzváni i takový „šrotovníci“ jako

Vitas, Losos, Perník. Nakonec přiběhl i Sir „pes kokršpanělský“ a zpucoval masíčko z odpadního hrnce. Zbytek omáčky jsme uložili do ledničky na zítřejší kuře na paprice, knedlíky byly rozdány po okolních rodinách a tak do popelnice bylo vyhozeno jen nepatrné množství namočených knedlí. Tak by to mělo vždycinky být.

- Nástup několik minut po úředním čase. Rackové se kamsi vytratili a dobře najezený Mona přes břicho špatně viděl na klávesnici.

- Večerka ve 22.30 hodin. Naši svěřenci ještě nechtějí spát, ale bohužel okolní domorodci už ano, a to by jste si měli, holentkové, uvědomit. Obzvláště veselo je ve školní družině, kde je Pinda několikrát obviněn Antkem, že hlasitě pšouká. Nakonec se to svalilo na Danka a Vitase. Ti totiž už spali a nemohli se bránit.

- Kassa, bušící zběsile do klávesnice, snad zavařil zásuvku, nebo co. Najednou se zablesklo a nic. Tma. Vyhořela zásuvka v prodlužovače...

Šestý den

Čtvrtek 3.8.2006

Těch kapek v rosném sítku! Obloha nad stohy i na nejmenším kvítku měří své rozlohy.

- V noci je už chladno. Marná sláva, svatá Anna – chladno z rána. Florbalisté se konspirativně vytratili do tělocvičny. Ze spodu sem doléhají hlasy profesionálních malířů, kteří dnes vybělí, nám přísně zapovězenou, kuchyň.

- Budíček. Na prvním nástupu se objevil již ustrojený Milli. Vypadal, jakoby se právě vrátil z tréninku. Až později vyšlo najevo, že má kuchyňskou a jde s Antkem do pekárny. Bude řídit vůz – tedy malinký dvoukoláček – kárku.

- Při příchodu do jídelny byly na stole, u kterého jí vedení dvě studentské pečeti. Marné bylo radování nás ostatních z vedení. Byly to odměny Bobrovi a Kavce za vylouštění Loydovo bludiště.

- Na snídani nepřišel Pitrís, tak se po jeho přidělu jen zaprášilo. Musíme čekat, než kuchyňská uklidí stoly po prasatech.

- Bobr odehrává semafor, který měl být už před dvěma dny. Uklízíme si věcičky již suché. Na nástupu sepisuje Kulajda zájemce o hroznový cukr. Když Antek zjišťuje, že vyjma pěti lidiček má o něj zájem celý oddíl, rozhlašuje, že glukopur bude nakoupen z táborového rozpočtu pro celý oddíl. (Kulajda se shání po klíčkách od nějakého osobního automobilu).

- Po desáté hodině nastupujeme ke GLAZAPu. V tělocvičně rozehrávají florbal modrý a bílý roj, na volejbalovém hřišti zelený a hnědý roj soudcuje v ringu Pitrís a Kassa vysvětluje pravidla Karkasonu azurovému, červenému a černému roji. Tož, do toho chlapi.

- Výsledky ve florbalu: modrý×bílý = 12:13; rudý×bílý = 14:12;

- Výsledky v ringu: zelený×hnědý = 1:1; zelený×modrý = 2:0;

- Výsledky v karkasonu: červený roj – 167, azurový roj – 117, černý roj – 114

- Mezi hrajícími mužstvy se potácí Vitas z kuchyňské, tlačící plný hrnek kukuřičných lupínků. A když jsem se ho optal kdy bude oběd, odbyl mne slovy, že na oběd je ještě dost času. No, já mám taky hlad!

- V mírném zmatku a po chvíli čekání na Tomův roj se hraje i druhý zápas Karkasonu. Dlouho se zdálo, že vyhraje rudý roj, ale úplně v závěru byl předešnán oběma zpočátku řekněme rozvážněji hrajícími roji. Výsledky: bílý roj – 155, modrý roj – 146, rudý roj – 142.

- Je vytažena a představena ruční pračka. Antek předvádí, kterak se plní a jak se s ní pracuje. U Pitríse je pozorována jistá deformace.

Vevera, Jaryn. Na obzoru je vidět vysílač na Ještědu

Milli, zjevně již značně zmožený, odpočívá na hraniční kameni poblíž Böhmisches Tor – České brány

Pája překonává mezeru mezi dvěma skalami po padlém smrkovém kmínku. Žlutě se na fotce prezentuje jistící Maroš

Florbál - Milly

Na dvoře mezitím mechanik Kulajda opravuje defekty na „bikách“ maňsaftu.

Vidím, jak místo rukou, otáčí klikou pomocí nohy, jakoby šlapal na kole.

▪ Kuchyňská s největší pravděpodobností zachrupkala. Nejenom že si nedala vařit dopředu vodu na plynovém sporáku, ale i s masem začala pozdě. Zkrátka, pokud nad ní nestojí dráb, neví co má dělat. Žádné zkušenosti, žádná zodpovědnost, žádná odbornost. Musí opět zasáhnout Antek, který odbíhá z tělocvičny.

▪ Kulis, Bubák a Kavka odjždí do Jablonného. Měli by nakoupit náhradní díly na bicykly, hroznový cukr a kdovíco ještě. Kdovíco ještě nakoupili, ale s hroznovým cukrem nepochodili. Slečna z lékárny se doslova zděsila. 10 kg neprodají ani za rok a my to chceme na dva týdny.

▪ Z kuchyně se line vůně smaženého kuřecího masa, která se venku mísí s nelibou „vůní“ kanálu. (Abych uvedl tuto větu na pravou míru, prvně se z kuchyně děsně dýmilo, prý zkažený olej, nebo co – kuchyňská prostě přepálila olej).

▪ Na chodbě a v obou ložnicích se několik borců snaží rozluštit různé hlavolamy. Kassa vyluštil zapeklitý hlavolam s hřebíky.

▪ Obědváme o dvě hodiny později, než je stanoveno v režimu dne. Kuře na paprice a kolínka. Porce byla odhadnuta přesně, ačkoliv to zprvu vypadalo na stejně „ošklivou pohádku“ jako včera. (Pozor, nic společného s kvalitou jídla! V jednom z výročních Čtyřlístků je popisován Bobíkův příběh, kdy celý Čtyřlístek odchází na tenis, jenom Bobík simuluje, že mu nějak není dobře a zůstane doma. Vidina plně spíše mu zkrátka nedá. V okamžiku kdy kamarádi odejdou na hřiště, Bobík vpadne do spíže, ale najde pouze prázdné police a všude jsou rozvěšeny cedulky Fifinky: „Věděla jsem, že budeš slídit a všechno jsem schovala!“ Bobík najde pouze mléko, cukr a krupici. Rozhodne se, že si uvaří kaši, ale jaksi špatně odhadl normu a z jednoho hrnce jsou najednou čtyři. Aby nezůstala ani stopa, musí všechnu kaši sníst. Při prvním si prozpěvuje: „Dáme si do nosa, kokosa!“, při druhém „Vařila myšička kašičku...“, při třetím: „Uf, to asi nezvládnou!“ a poslední hrnec kvituje slovy: „Vařila myšička kašičku, fňj, ošklivá pohádka!“ To tedy znamená, že když je něčeho moc, tak to je ošklivá pohádka!)

▪ Polední klid. Chovanci bohnické kliniky cinkají hlavolamy.

▪ Kolem čtvrté hodiny odpolední (to se nám to ten polední klid ale protáhnul!) začíná vše nanovo. Florbal, ringo, karkason. U karkasonu se uchytila Tomova ranní průpovědka: „Posuň pytel!“ Rozuměj pytlík s kartičkami. Zajímavé, jak se někteří hráči, kupříkladu Tygr, po tomto povelu zvláště nadzvedli. Jaký pytel oni měli na mysli? Odpolední karkason: zelený roj – 187, hnědý roj – 162, šedý roj – 121

▪ Antek vyloudil na Myšpulínovi digitální „kanón“ s klasickou zrcadlovkou, zrovna ten, který si hodlá pořídít. Během půlhodiny vycvakal přes 250 snímků.

▪ Večere opět zpožděna a to chtěl ještě ke všemu Vevera naházet do hrnce všechny polévky, které našel ve špajzu. Nějakých 40 litrů! Asi pro celé Rynoltice. Zkrátka, šedý roj perlí už od rána. Milli, který poprvé v životě viděl tak velké hrnce, má před nimi neskrývaný respekt. Když jej Vevera donutil, aby si alespoň jeden zkusmo umyl, doslova se vyděsil. Toho zneužívá menší potěr, který pod vedením Páji a Maroše hraje jakousi tajnou bojovou hru po celém areálu školy. (Už jsem viděl Pind'u, kterak se chystal zaútočit na Šivu.) Tak jsem je zkasíroval a celá tlupa nafasovala rýžová košťata a zaútočila na spadavý květ okolních lip. Džerba (Jaryn) mezi zametači pojíždí s plastovou popelnicí, kam „smetači“ sypou nametené kupky. Snad zkusíme zařadit nějakou bojovku (třeba v poslední době oblíbenou schovku) do programu her.

▪ *Konečně jdeme, o tři čtvrtě hodiny později na večeři. Uf! Vevera je nejděle činný Trojkař v oddíle (7,2) a nějak to nezvládl, byť má v roji Milliho a přemýšlivého Vitase.*

▪ *Večerní nástup. Rackové nás seznamují se zítřejší trasou: Rynoltice, Stráž pod Ralskem, Děvín, Stohánek a Průrvy Ploučnice – to je ta roklina kudy prchala Markýtko, co měla „Z pekla štěstí“. To je paráda, pochvalně mručí mužstvo, ovšem jen do té doby než se odtajní kilometrůž - 55 km. Nu, co se díváte? Kolečko, kolik máš roků. Že 12? Tak to musíš podle Setona ujet denně 96 km. I nejmladšímu Millimu zbude ještě náskok šestnácti kilometrů.*

▪ *Antek rozdává žluté papírky, ze kterých se má složit krychle. Opět se opakuje nešvar, kdy někteří Trojkaři skládají hlavolam už na nástupu a nejen že nedávají pozor, ale zároveň ruší všechny ostatní. Mona připomíná, že zítra je 700. výročí vyvraždění českého královského rodu Přemyslovců. 17-ti letý Václav III, manžel Violy Těšínské, byl právě zavražděn 4. 8. 1306 v Olomouci.*

▪ *Vzhledem k dnešnímu volnějším programu je vyhlášeno osobní volno a zároveň připomenut zákaz vstupu do tělocvičny po večerním nástupu, což nebylo přijato zrovna pochvalným mručením. Volno nám zabralo tolik času, že jsme se ani nenadáli a byla vyhlášena příprava na večerku. Večerka je v 22:30.*

Šéf šedého roje Vevera připravuje v kuchyni v Mydlárně oběd.

Sedmý den

Pátek 4.8.2006

A z krovek jiskra blýskne, siná a bez tepla, to hlína z noci tiskne hvězdu, jež oslepla

▪ *Tak dnes z toho bikování nebude asi nic. Už v noci, když jsem se šoural do království porcelánových pisoárů, jsem slyšel šustění kamióňů a aut po asfaltu a střechy se tak nezvykle leskly v záři sodíkových výbojek. Ráno drobně mží, na volejbalovém hřišti v písku stojí kaluže, za to v tělocvičně pobíhají: Kassa, Bubák, Antek, Džerba, Odra, Milli a Petr. Těm to nevadí, hrají florbal. Budíček je posunutý na pobytový čas, tedy na 8:30 hodin.*

▪ *Na prvním nástupu, Cubic a Tim ještě ve stoje chrní a jsou duchem zcela nepřítomni, měníme program dne na pobytový. Zůstaneme patrně pouze na škole.*

▪ *V jídelně se po semaforu rozjedou deskové hry. V tělocvičně patrně pouze florbal. Vybízím velitele rojů, aby se sami hlásili u rozhodčích k odehrání zápasů. Ve florbalu jich nám chybí 38!!*

▪ *Budeme muset zaběhnout do Nikoly a požádat o přehození večere na čas oběda. Nástup na I. dopolední program. Antek rozdává další hlavolam: ze čtyř podkůvek slož slona. Rušíme chození na boso, doporučujeme mikinu, je přece jen chladno. Nějaký šikula umístil před vchodové dveře rohožku, abychom si mohli očistit botinky, když budeme vcházet do školy z venku. Blahořečen buď on, jakožto i celá jeho rodina, babička, dědeček a to až do třetího kolena, či tak nějak podobně, jak to říká Rychlonožka od Rychlých šípů.*

▪ *Protože zelený roj nestihá poklidit stoly – na jejich „upratanie“ bylo vybráno Kolečko, dáváme závod na známky. Roje mají vypsát co nejvíce zvířátek, které jsou na fotografiích rozvěšených nad peckem, kam, mimochodem, všichni několikrát za den, „čumí“. A zde jsou výsledky: červený -5 b, žlutý -2 b, hnědý -4 b, černý -11 b, šedý -1 b, modrý -2b, azurový -1b, bílý a rudý roj vyšly naprázdno.*

▪ *Rozehráváme florbal, Myšpulín řídí v jídelně karkason (Kassa odjel s Kavkou do Liberce doplnit proviant a hroznový cukr).*

▪ *Začalo se chodit do obchodu po rojích... později vznikly dohady kdo že to tam půjde nejdřív. Hoši začali chodit s nanuky MROŽ, s CHIPSY a jinými sladkostmi. A už vidím Vitase, jak si to mete s dvěmi*

Ringo na školním hřišti - Majco

Copak, copak? Něco se snad nepovedlo? To se dá řešit i jinak?

Neboj, hochu, neboj! Vždyť je to jen gumový kroužek! - Tim

Kolečko na empiru. Z ptačí perspektivy má o dění na hřišti větší přehled.

Hlavalámání – Maroš řeší zácpu (dopravní) a tipnul bych si, že mu do toho Jaryn jenom kibicuje...

plnými igelitovými taškami, plně napěchovanými rohlíky, nutelou, (tedko mi přes rameno Vitas slintá do ucha, že nutelu už neměli), tribitky, jogurty, sýry, pudinky, bramborovými lupínky. No, nevím, nevím... Celý jejich šedý roj stoluje potom v altánku. Milli se napájí cocacoulou z plechovky, a to prosím u dveří do jídelny má zadarmo teplý čaj s jahodovou šťávičkou. A další tlupa se valí z obchodu, bonbóny, čokolády, piškoty, hroznový cukr. A to mi ještě Antek později sdělil, že Losos si koupil dokonce tvaroh. Za penízky, které mu půjčil jakýsi dobrodruh – hrdina. (Losos totiž všechno své oběživo vrazil do kola.)

- Bobrovi nejde složit hlavolam Kobra tak si ji musel názorně nakreslit do 3D zobrazení. Ale stále se mu to nedaří! Kéž by ho tak položil, ostatní chtějí taky luštit...

- Mona vyvěšuje slovo „smrdíš“ na index. Zakázány jsou i jeho ekvivalenty. (Ostatní slušní chlapečkové se tomu náramně diví a snaží se Monu přesvědčit, že by jim vlastně nemělo být bráněno, aby svému kamarádovi oznámili, že nelibě voní a měl by provést tělesnou očistu). Pánové, vaše starostlivost o druhu bližního je až dojmavá. Snad si nemyslíte, že zatlačím slzu dojetí a povolím výše zmiňované slovo, které je určeno k tomu, aby kamaráda odbouralo, pohanilo a zesměšnilo, popř. rozběsnilo. Jsem ovšem přesvědčen, že Karel, či Choroš si najdou jinačí invektivu, kterou nás budou deptat.

- Asi po hodině „hraní si s Kobrou“ přišel Bobr na řešení tohoto hlavolamu.

- Objevil se tu jakýsi chlapík, s foťákem na krku, a prý by se chtěl podívat do rodného domku Jiřího Schichta, zakladatele slavného mydlářského rodu. Ukazují mu pouze Mydlárnu, kde začal nejslavnější rynoltický rodák vařit slavné mýdlo s prolisem jelena. Jestli to je však jeho rodný dům, tak to nevím. Ještě se optal na rynoltický hřbitov a zmizel se svým stříbrným mercedesem směrem na Jablonné.

- Pitris informuje Antka, že oběd asi odbudeme v restauraci Nikola, bude to jednodušší pro nás i paní Kotkovou. Odchází obhlédnout salónek, kde budeme stolovat a zjistit počet míst. Dokonce si vzal i telefonní číslo na kuchaře, bývalého policajta.

- Při florbale zranil Losos Danku (podle Danky je Losos „zběsilý valibuk, co to neumí hrát“). Vzápětí knokautoval Karel Leona takovým způsobem, že Leon musel být vyveden ven do altánku, aby se vzpamatoval. (Úplně se vzpamatoval až při obědě v Nikole).

- Pitris odchází se třemi roji do restaurace. Prudce ožil Losos, který se válel celou dobu na žíněnce. Kde načerpal tolik energie tento hoch, že tak bleskurychle vstal? Asi z toho tvarohu, asi z toho tvarohu! Taktéž červený roj, který se už nedostal do obchodu, se nejrychleji ustrojil a zmizel.

- „Maroš zase něco pokazil!“, tvrdí Antek. Někam se zakutálela skleněná čočka. Maroš ji ale asi nezašantročil. Byl pouze první kdo na to přišel, a tak jak se má, to nahlásil.

- Přijeli Kassa a Kavka z Liberce. Prý i hroznový cukr mají. Protože v obchodě jsou už vykoupeny všechny bonbóny s hroznovým cukrem.

- Poslední roje opouštějí Nikolu po čtvrté hodině odpoledne. Menu sestávalo: gulášová polévka, bramborové a houskové knedlíky, červené zelí a uzené masíčko. Kdo chtěl, dal si kofolu. Nejhorší bylo, když se dostal člověk ke stolu s „kyselinami“, protože ty sežraly absolutně všechno a ještě se hladově dívaly po vašem talíři. Milli si přinesl přezdívkou Miloš, či Milouš.

- Mona prezentuje na počítači pár her ze svého harddisku. Začali jsme s Call of Duty II. Ukazoval, kde se „zagriznul“ a neví jak dál. Pája radí kudy a co má dělat. Za chvíli je kolem počítače celá tlupa. Tak jezdíme z Čadce do Svinova, jdeme na pomoc Amíkům, kteří se

zabarikádováni před Wehrmachtem v bance francouzského městečka, pronásledujeme nepřátelský Heinkel He-217, šouráme se po Marsu v DOOMu 3.

▪ Antek píská poslední čtyři zápasy ve florbalu. Kulajda s Monou jdou na velkou školu připravit večerní promítání. Přijíždí starý Maroš a přiváží s sebou tvarohové buchty. Zrovna tlačíme paštikovou pomazánku, kterou nám připravil zelený Ludvův roj. Rázem je zapomenuta Majka a do jídelny se hrnou zpět i ti, co už odešli s plnými břichy paštiky nahoru do patra.

▪ Přijel Vojta a Majkl.

▪ Před osmou odcházíme na velkou školu. Promítáme si první hodinu táborového filmu. Bohužel nejde zvuk na plné pecky, tak hlasitě komentujeme jednotlivé scény i skutečnost, že jakési prasátko si mezi námi ventiluje střívká. Vracíme se po deváté večerní. Většina mančafu se jde ještě okoupat. Džerba hlásí, že má teplotu. Naměřeno 38,3°C.

▪ Pomalu zaleháváme. Jen Losos tlačí dole v jídelně, protože bude ještě vytřít školu. Ve sprchách poslední opozdilci provádějí očistu. Při čekání na uvolnění sprch si část uklízacího hnědého roje – Perník a Fefa – vegetí vleže na kladině, načež se ozvala dutá rána a Fefa se válí na zemi v objetí smetáku. Perník to nevyvedlo z míry a klidně si cosi čte dále.

▪ Večerka ve 22.30 hodin. Budeme muset postupovat razantněji v časnějším vyhlašování. Mužstvo je děsně rozeřvané a svým křikem, hulákáním a chechotem, přehlušuje i projíždějící kamióny. Nejhlasitěji řvou ti nejmenší: Pind'a a Muty. Muty se zároveň i děsně směje. Co směje! Ten se přímo chechtá!! A Pind'a nezůstává samozřejmě pozadu. Miloušek několikrát otevírá dveře družiny a žaluje na Karla a Veveru, že mají hrací skříňky na plné pecky a zbytek družiny nemůže usnout. Ani nevím, jak to Antek vyřešil.

▪ Uprostřed noci se pohybuje po chodbách přízrak, mířící do jídelny, a kdyby člověk rozsvítil, spatřil by vyplašeného ~~ptele~~ Kulajdu, kterak do sebe cpe čísi zapomenuté brambůrky.

Osmý den

Sobota 5.8.2006

Slyš, u hlavy ti z rána ve stéblech šelestí stvoření vytepaná z té rosné svěžesti.

▪ Asi jsme urazili cyklistického boha, když jsme ve čtvrtek zvolili volný den. Vždyť co to je „mít volný den po ujetí 18-ti km dne předcházejícího“? Měli jsme vyrazit na Stohánek už ve čtvrtek, to bylo ještě slušné počasí. Už druhý den prší, cesty jsou mokré, cyklistický bůh ví, jak to vypadá v lese?

▪ Opět posunujeme budíček na „pobytový“ čas převěšením Kassovy cedulky přes zvon. No jen doufám, že ta cedulka není začarovaná. To bychom ji museli společnými silami roztrhat. Ohřívám čaj. Antek jde se starým Marošem do obchodu. Na snídani budou koblížky.

▪ Budíček v osm hodin, o půl hodiny později, či o půl hodiny dříve, jak si to kdo přebere. Jaryn si měří teplotu: 38,6°C. Dneska žádný florbal, Džerbo!

▪ Provádíme ranní hygienu. Odposlechnuto na „pánských“ záchodcích: „Harry, nechceš počůrat nohu?“. (Že by Šiva rozšiřoval své služby?)

▪ Snídáme koblížky a koláče. K dispozici je rohlík s nutelou, ale to bylo už asi pro mnohé hodně, protože Muty vrací rohlík, že už nemůže. Zato Rackové do sebe rvou klobásky, které mezi ně rozhodil Petr. Ten si je schovával na horší časy, ale ty už asi pominuly, či ještě nenastaly.

Šéf... nejen pěší výpravy na Malé sloní kameny.

Malé sloní kameny.

Tygr v letové fázi při skoku z jednoho „kamene“ na druhý.

Vyukuk Šíva.

Cubic pomáhá sestupujícímu Millimu.

Provianták, fotograf, šéf kuchyně, šéf hlavolamů, ...

▪ *Nastiňujeme další program, který začne nepopulární inspekci pořádku na ložnicích. Vevera přišel o známku, protože si hrál s hlavolamem na nástupu. Pitbulteriér Bobr vpadl mezi naše slammíky a nekompromisně, co by budoucí Hlavní hygienik České republiky, kontroluje zda jsme hodní a čistotní chlapečci.*

▪ *Přesně v 9.01 nahlédlo do chodby „slunýčko“ a Kulajda mi podává bleskovou zprávu, že venku přestalo pršet.*

▪ *Antek vybírá hlavolamové indexy, kde bude doplňovat „špígly“ (Antek si plete německé: „štempl“ (razítko) od „špígglu“ (zrcadlo))!*

▪ *V semaforu nejrychlejší tentokrát Karel před Pájou (ti dva se neustále bijí o první pozici). Na záda jim dýchají Ludva, Maroš a Tim s Harrym. K úseku se doplazil i marod Džerba. Dneska zabodoval Losos, který chytl 9 bodů. Šikovný chlapec. Co pak jej asi osvítilo? Po semaforu bylo i SUDOKU.*

▪ *Operativně je změněn oběd. Ze sladkých nudliček s mákem, budou makaróny s masovou směsí a kečupem. Sláva, nebude hyperglykémie. Nebudeme cítit acetonem.*

▪ *V odpoledním klidu Mona s Vitasem představují u pecka MS Train Simulator, jiní Trojkaři hrají v jídelně osadníky nebo luští hlavolamy, pouze ve školní družině se rozhořely tajné bojůvky mezi Veverou, Karlem na jedné straně a Leonem, Pindou a Miloškem na straně druhé. V okamžiku, kdy mají navrch šarže Vyder, otvírá Milošek dveře a „žaluje“, že jim Karel a Vevera nedají pokoj. Je nabíledni, že si první začali „křečci“ a dokučali starší Trojkaře. No a ti, aby zasáhli a umravnil je, přistoupili na jejich hru.*

▪ *Konec poledního klidu. (Majco vykolejil před Havířovem!).*

▪ *Výprava na miniaturní sloní kameny. Před školou rozdáváme známky na nálety a Kassa vysvětluje všimandu. Nejprve kráčíme Rynolticemi k vypuštěnému rybníku. Procházíme cestou kolem domečků a domků, tak typických pro Lužické hory, (vždyť se taky dostal domeček do znaku CHKO – Lužické hory). Mezi domky nálet není vyhlášen, to proto abychom nezdevastovali nějaký soukromý majetek.*

▪ *Jsmo u vypuštěného rybníka. Kassa chce vyhlásit soutěž: Ukaž tatranku nebo její obal. Má v úmyslu se dopátrat, který takytáborník vyhodil papírek od oplatky na pěšinu odbočující k rybníku. Ale ouha, všichni ukazují tatranku. A ti, co ji už stlačili, její obal. Hm, nesedí ani výrobní šarže. (Tak to Modré racky asi doběhl nějaký místní takytáborník).*

▪ *Abychom rozhýkané mužstvo přivedli na jiné myšlenky, vyhlášíje Mona druhý nálet. I tentokrát se oddíl rozprchl takovým způsobem, že žádný maník nebyl uzřen. Pouze Milli uklouzl na betonovém panelu hráze a odřel si koleno. Ale schoval se. Po odpískání mu Mona koleno ošetřuje.*

▪ *Chodíme po dnu vypuštěného rybníka. Roste zde rákosí. Mona vzpomíná, jak jako malí chlapci tyto palachy kouřili. Mnozí nevydrželi (Harry, Cubic...) a utrhli si „doutník“. Jen doufám, že jeho chmýří nebude poletovat po celé škole.*

▪ *Další rybníček po naší levé ruce sice vypuštěný není, ale vlezl by tam do něj tak pouze Sir, který má dnes narozeniny. Už dva roky!! Na konci lesní pěšiny rozehráváme závody na známky. Soutěží mezi sebou jednotlivci i celé roje. Určujeme dub zimní – drnák, překládáme z latiny „Pinea silvestris“, hádáme odkud k nám přišly vlašské ořechy. Procházíme, s různou intenzitou deštětu, Polesí napříč. U koupaliště na návsi je, pro našince, legrační vzkaz vyvěšený na kmeni lípy. Uvádím doslovný přepis: “PROSBA: Nechala jsem na návsi kolo, vzpomněla jsem si až při dešti. Horské – modré „berany, na nosiči košíček na nákup, zámek, trojúhelníková brašna pod rámem. Asi ho někdo uklidil před deštěm. Ivana Bludská – stodola (mezi zvoničkou a*

hájovnou).“ Hoši nemohou pochopit skutečnost, že to kolo se najde a vrátí k majitelce. Musíte věřit, jinak by...

▪ Tak, carramba, kde jsou ty šutry? Vcházíme do lesa. Bor je nacucaný vodou, z větviček modřínů a borovic kapou slzy deště, hebká tráva sítnice láká k ulehnutí. Ve vzduchu čpí vůně borové směly a Jehličí. Už se vynořují hřbety malých sloních kamenů. Tam je jeden a druhý. A tam taky. (Pravděpodobně se jedná o „slony africké“ protože mají nažloutlou kůži, ale ve srovnání se Sloními kameny („sloní indiští“), které jsou téměř bílé, jsou tyto balvany původu pravděpodobně zakrslého). Dlužno ovšem dodat, že jsme čekali kamínky podstatně menší. Ta největší skupina balvanů by v sobě hravě schovala Mydlárnu Jiřího Schichta. Jsme tedy ohromeni. Myšpulínův fotoaparát v rukou Antka střílí jeden snímek za druhým. Ještě stačím varovat skálolezce: vše je mokré, často pokryté mechem, lišejníkem, či rzi; a ty nejtěžší úrazy vznikají na zdánlivě malých skalkách! Trojkaři se rozběhli po prvním „stádečku“ balvanů. - Šplháme po vstupech nahoru. Uhlídat Perníka nebo Fefu je opravdu úkol nadlidský. A to zde není Ludva! Po chvíli vidím nahoře Mutyho v pláštěnce trpaslíka a Miloška. Lumpíci se tam dostali druhou stranou – jak se říká: na okolo blíž!

▪ Losos mni oznamuje, že nahoře je vytesaný skautský symbol. „A jaký?“ ptám se plný očekávání. „No, lilie!“ Oddychl jsem si. (Na sloních kamenech též byly vytesané symboly: svastiky a – ehm, používá to Minolta na tlačítkách „zapnuto – vypnuto“!) „A taky nějaký „mexikánec“, pokračuje Losos. Tak jsem se tam vyškrábal, abych vše spatřil. Už se zde prochází polovina oddílu.

▪ Cesta zpět je zakončena legrační příhodou, kdy se při návratu do tábora Milli chtěl ujistit zda má svou peněženku, ale neměl tak se skupinka Vitas, Miloš, Maroš vydala nazpět ji hledat... asi po 4 km zjistili, že ji Miloš měl zapadlou za síťovinou v šustce. Milliho hezky pochválili, otočili se a vraceli se zpět do tábora.

▪ Ve škole již byli všichni ze skupinky bikerů, kteří, pod vedením Kulajdy, odjeli na malou vyjížďku těsně před odchodem zbytku oddílu. Všichni vymydlení a navonění, kola čistá. Jen v umývárně na pánských záchodcích to vypadalo, jako by se tam chovanci ústavu stříkali skotskými stříky.

▪ Na večeri je nudlová polévka s chlebem a rohlíky, které zbyly od snídaně. Aby také nezbyly, když na snídani byly koláčky a koblížky. Pitřís tentokrát místo sebe polil stůl. Když jej utíral, tak jen udiveně konstatoval: „Jak se toho mohlo vylít tolik?“ Polovina vedení měla, z důvodu nedostatku instantních polévek, polévku jarní.

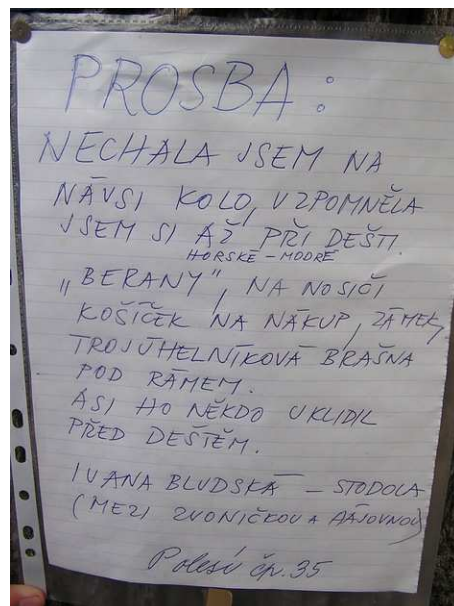
▪ Při večerním nástupu se zvedla vlna nevole s večerním programem, tedy zpívánkami. Mužstvo se dožadovalo bojové oddílové hry, rozuměj schovky, údajně slibované ve včerejším rozkazu. Nic naplat, schovka nebude. V rozkaze sice byla, ale už v předvčerejším, už je na zahájení pozdě a odvolávat se na sliby, které nejsou splněny a přitom neplnit sliby vlastní je jaksí, ehm, ehm, ubohé.

▪ Ve školní družině se plnil tajný úkol. Bylo to nějaké MIB2. Nezaručené informace hovoří o tom, že to byla blbost, ale...

▪ Bobr složil Quadronimo, až dosud jediný nerozlousknutý hlavolam. Je to holt šikula. Antek má novou hračku (Canon 350D, zapůjčený od Myšpulína) a teď s ním není kloudná řeč, neboť stále chodí s manuálem a zkoumá různá nastavení, skryté funkce a zřejmě i informace mezi řádky.

▪ V I.-III. třídě (ložnici Trojkařů z „Holomóca“) se opravdu rozjely zpívánky, za účasti Kavky, Bubáka, Mravence, Majca, Tima, Vodníka a Lary Croft.

▪ Večer odjel domů Myšpulín.

Prosba, citovaná v textu. To kdybyste snad náhodou nevěřili...

Takto nějak se fotí Makro snímky...

Zastávka u vypuštěného rybníka.

Devátý den

Neděle 6.8.2006

**Zde ticho jak v přízi rve cvrček ve vřesu,
tam divná krása hmyzí vleče se bez hlesu.**

Muty a Šnek u Osadníků z Katanu v jídelně.

Stůl s hlavolamy. U nich Bobr – nejzdatnější řešitel a Cubic.

Lemberk

- *To počasí si z nás snad dělá legraci, nebo co? Nebe zatažené olověnými mraky, silnice sice zpola oschla, ve vzduchu je však cítit déšť. Florbalisté nastupují do tělocvičny před sedmou hodinou. „Kucí z Olomóca“ nenechali vyhrát „kucí z Karviný“! Na vině je Majkl, profesionální hráč florbalu. No, nevím, nevím, zda budou ostatní roje souhlasit s tím, že Majkl doplní hnědý roj. (Antek později navrhuje, aby hnědý roj hrál za zády s velkou brankou).*
- *Budíček v 8.00 hodin, což je nezvyklé, že? Čaj je už navařený, voda na párečky připravená. Antek (vedoucí dne) na prvním (budícím) nástupu informuje mužstvo o dnešním programu. Venku se totiž těžce rozcedilo. To zavání peší výpravou a to za každého počasí.*
- *Kassa peláší k řezníkovi pro vídeňské párky, kde je máme v chladicím boxu uschovány. V pokoji Modrých racků jsou vydávány stravenky. Millimu nedošlo, že to je recese a chce jít do restaurace.*
- *Antek vyvěšuje na oznamovatel průběžnou tabulku hlavolamiády. Muty běduje, že je poslední. Antek mu vše vysvětluje, načez Mutýnek odchází už spokojený. Je na čtvrtém místě!*
- *Kassa ty párečky snad přemlouvá, aby se ráčily ohřátí, či co? Asi byly silně podchlazené!! Ale už, už – Fefa řve: „Snídaně!“ Vůně vídeňských párečků se line až sem nahoru. Půjdu papat. Přijela paní Černínová. Zkontrolovat Karlíka, zda je hodný chlapeček. Musíme zadržet Milouška, aby neběžel žalovat. I to, že nedostal stravenky.*
- *Párečky byly dobré, ale pro mnohé dva nestačily. Na druhou stranu musím napsat, že někteří táborníci jaksí zapomněli přikusovat chleba a rohlíky, které byly k dispozici. Pinda prohlásil: „Bylo i málo hořčice a kečupu!“ (Hořčice a kečupu bylo dost, ale líná huba – holé neštěstí.) Losos prý měl čtyři „nožky“ párků. Nevím, co je na tom pravdy, ale na druhou stranu – je pravdou, že kuchyňská má vždy nejvíce.*
- *Měl být semafor, ale Bobr nemůže najít svoji mapu, kde měl lístečky uložené. Na velitelském stole se povaluje nějaká mapa, ale ta zase nemá obal. Obal i se semaforem našel nakonec v tiskárně, kam je kdosi odložil. Semafor tedy prozatím odkládáme, místo toho nahání Antek roje do tělocvičny za účelem odehrání dalších zápasů florbalu. Tabulka je zatím, no jak to říct, zaplněná jen velmi sporadicky.*
- *Ostatní „paří“ deskové hry Puerto Rico, Osadníci z katanu a Bang v jídelně, případně zevlují kdoví kde jinde.*
- *Na svačinu byl jogurt s Corn flaky. Někteří nenasytí si je dali i s mlékem. Pitris zbodl i Monův jogurt. Prý si za to může sám, protože nechodí včas (řekl skarbowy). Překvapený Mona pak hmátl po prázdném kelímku a nakonec vzal zavděk Nutelou.*
- *Po svačině jsou rozhlášeny jasné povely. Sbalte si Loap a s pláštěnkou nebo parazolem v ruce bude za deset minut nástup. Na něm se ukázali nezodpovědní chlapečci, kteří si na tábor neráčili vzít ani jednu tuto, dle jejich názoru, zbytečnost. Kdo to byl?*
- *Je s podivem, že opět při fasování proviantu zbyly dvě tatranky. To už vám ani ty tatranky nejedou, holenkové?*
- *Jdeme nám již známou asfaltkou kolem sámošky směrem na Polesí, ovšem záhy se prudce stáčíme doleva mezi pole na cestu, která nás dovedla na zelenou značku. Po ní si to šlapeme až před vesnicí Lvovou. - Před Lvovou se ztrácí Sir, někam se zaběhnul. Naštěstí ne tak daleko, aby pánečka nenašel. Nebo že by páneček našel Sira?*
- *Lemberk už je krásně vidět. Jdeme v rojích podél hlavní cesty a před penzionem Lemberk (mimochodem je na prodej...) odbočujeme*

na Lemberk. Nechválíme pádící auta, za nimiž se hned vytvoří mlžný „pytel“ rozstříknuté vody. Střídavě mží i leje. Kassa s Antkem kupují bilety, vlastně pouze jeden – hromadný. Prohlídka zámku, odkud pochází sv. Zdislava.

- Zpáteční cestu jsme zvolili jinudy. Přes letohrádek Bredovských se sochami v přilehlé zahradě. Při další pouti můjme kravičky na pastvinách. Kope ohradník, kope? Aneb vděčná to zábava, zejména mladších Trojkařů.

- Ještě, než se definitivně a neodvratně rozcedilo, byly objeveny Mirabelky (špendlíky), na které se vrhli nenasytí česači: Vevera, Vojta a těžký, větve lámající, Losos. Cedí až dolů do Rynoltic!

- Večeře byla donesena a připravena do 20-ti minut - cibulová polévka, rajská omáčka těstoviny nebo knedla, to dle libosti!

- BOH – bojová oddílová hra - Na schovku: 5 minut na schování 3 minuty na hledání, nesmí se na půdu, ale může se na dívčí záchod. Asi půlka lidí z nástupu chce jít náhle na záchod.

- A tak se schovávalo – Karel byl zastlán v gauči, Matěj s Nikem zalezlí za basketbalovým košem, Kolečko na okně pod dresy, (tomu vyčínil Bubák, jemůž se zdálo, že by rozlišováký mohly vydržet ještě i delší dobu). Antek nenašel na pokoji, který měl na starosti, 3 lidičky V prvním kole nenalezen: Muty, Perník a Tygr, v druhém pouze Karel.

- Při druhém kole skupina chytráků: Cubic, Milli a Harry vyskákali oknem z tělocvičné šatny ven a po její prohlídce lezli zpátky oknem dovnitř! S touto taktikou však neuspěli...

- Další bombové úkryty: Danek (Hejkal) se zamotal do zíněnky (kde během 5 minut usnul), na kterou si sedl zmožený Bubák. Šiva byl nad záchodem schovaný s Lososem. Kulis našel Šivu. Ale aby, to nebylo Lososovi líto, tak ho po chvílce vyhmátl z druhé strany.

- Schovávaná měla „pouze“ dvě kola, což některým nestačilo tak chtěli zpívanky. Ovšem nikdo se k tomu neměl, bez Mony. V pokoji si tak „brnkají“ jen Majco s Mravencem na kytaru.

- Tom, Miloš a Muty řeší hlavolamy. Z jídelny se line řev s probíhajícími her. Skupinka racků šla někam do „dža“. Tom jde také někam do „dža“ řešit „kvadrolino“.

- Večerka ve 22.00 hodin, po chodbách se motají pouze uklízející roje, které si nepočínají zrovna nejtíšěji, Vitas s Harrym poklízají poprvé jídelnu, prachu je zde „hafo“.

Lemberk – před první vstupní branou.

Můstek přes příkop před druhou branou.

Desátý den

Pondělí 7.8.2006

Dívám se na motýly, to mrtvý kolem šel a na květu v té chvíli dech slunce zledověl.

- Kde je ta sluneční pohoda z tábora Na pomezí? Jak jsme si mohli bláhově myslet že srpen bude stejně „pěkný“ jako červenec? A zatím je srpen chladný a uplakaný, snad aby napravil, co červenec natropil. Dvakrát nevstoupíš do stejné řeky...

- Florbalistům v tělocvičně to nevadí. Hraje i Jarynek „Džerba“, který byl před několika dny vážně nemocen, tak pozor, pozor, aby se choroba nevrátila.

- Po budíčku je marně pátráno po Timovi, (vedoucí kuchyňské). „On už je v kuchyni!“, dí většina, ale Antkovi se to nezdá a přepadává ložnici, kde se v poklidu Tim teprve obléká. Dále marně pátráme, který „zbuj z gur“ rozkopl gymbal. „Kučí z Olomóca“ sice tvrdili, že narazil na traverzu, ale kdo jej tam nakopl ani Antek – Jim Carter – nevypátral. První den ním totiž Losos s Mravencem sundali lustr a stálo je to známku. Tak jestli se teď, chudinka gumová, nedočkala pomsty. Budeme muset koupit nový, za bratru 250,- Kč.

Průhled na hlavní nádvoří zpoza kované brány.

Kavka nebo střílna. Vyberte si.

Rozkaz zněl jasně. Na pěší výpravu se jde „za každého počasí!“

„Radovánky s plachtou“ – Kolečko a Sushi.

- Před snídaní jsou „opět“ zrušeny lupínky, protože nějakých pět prasátek zde po večeři, (či snad po večerce?), zanechalo zpola zaplněné „zapráskané“ hrnečky. Dnešní švédské stoly se rozrostly ještě o další dva chody. Cibulačku a Bubák do sebe nasoukal ještě sedm knedlí s rajskou omáčkou.

- Musíme čekat na semafor, protože azurový roj nestíhá uklidit jídelnu. Takový Mutýnek například ještě 10. táborový den neví, kam se ukládá chleba. Rackové, zodpovídající za pořádek na ložnicích, provedli razii. Bobr je nařčen, že je sběratel známek. Zaráží mne, (pokolikáté vlastně už?), že při činnosti na ložnicích nefungují šarže. Potom musí po škole pobíhat Rackové a „rušit“ mužstvo, což není naše povinnost. Budeme muset svolat radu.

- Semafor.

- Na zemi před kabinetem se svíjí a usedavě pláče „klacek“ Fefa. Když se mu podařilo upoutat naši pozornost, postěžoval si, že jej hromotluk Losos „ze srandy“ zbil. Když oba povraceli známečku, Fefa se uklidnil. (To je ostuda: takový velký chlapec a brečí jako malá holka!!)

- Kulis s Vojtou míří na Oybin (a okolí) a Maroš sen. na Sloní kameny. Už to zkrátka nedokážou vydržet na škole. Kulis s Vojtou přijeli zapraskaní jak čuňata, ale neobyčejně šťastni. Maroše jsem „zašvihaneho“ neviděl, ale chodí ve škole v pohodě a popíjí čaj.

- Po svačině, rohlík s nutelou, se odehrávají pod vedením Kassy úpolové hry v tělocvičně. Jirásko, choboty, štafety družin, hod basketbalovým míčem na koš, střela hokejkou do prázdné brány. Část hříček je na dvě kategorie: vlci a křečci. Karel při hodu na koš podává protest, protože je nízko strop tělocvičny.

- Oběd ve dvě hodiny, Antek uvažuje, kdo umyje asi ten největší hrnec od rizota, patrně Muty! Ale neumyl jej nikdo, protože ještě dlouho po obědě leží hrnec na stole Racků!

- V jídelně se hrají „osadníci“ a „Portoriko“, kolem počítače sedí tlupa pařanů, kteří by alespoň prstíčkem chtěli škrábnout si po klávesnici, ale tu drží pevně v rukou Vitas a roubuje v MSTS na trať 321 protijedoucí soupravy. (Kolečko nás neustále nutí, abychom pustili vlaky proti sobě! Jestli Kolečko náhodou není „demolition man“?) Mravenec morduje kytaru v jídelně, aby nerušil spánku chtivého Lososa na ložnici. (Losos si přišel postěžovat (prvně Antkovi! – ten ho odpálkoval na Kassu), že mu Mravenec hraje do ucha nějaké vyřvávačky! Kassa ho poslal na poštu, aby si vyzvedl peníze na šek, který mu přišel dnes dopoledne a až přijde, bude vše v pořádku!) Polední klid měl být až do půl čtvrté, což mnozí výtečníci psychicky neunesli a musel být klid násilně ukončen. Karel však ještě spí na nástupu.

- Šedý, černý a žlutý odpochovali do jídelny na karkason. Původně měl naklusat azurový, ale ten nemůže – má kuchyňskou. Je ovšem s podivem, že mi potom 66,6 % (pro méně chápavé – dva ze tří) azurového roje „čumí“ přes rameno na monitor.

- Souběžně s karkasonem se odehrávají další Florbal mače.

- Po svačině pak v tělocvičně propukají, jak Kulis poznamenal, „Radovánky s plachtou“. Jde o spolupráci jednotlivců při pohybu s kruhovou plachtou a na ní se pohybujícím míčem. Následují ještě štafety (po družinách) a další soutěže na jednotlivce, při kterých jsou vydávány známky zdatnosti.

- Na večeři ve 20:30 hodin!! hermelín. Bobr navrhuje, aby se odehrál ještě jeden úsek v semaforu, ale to mu „nesežral“ ani Mona. Trojkaři jsou taktéž proti. Tak, holenkové, zítra se usemaforujete.

- Rackové pracují v kabinetu na diplomcích a jakési tajné hře.

- Denní rozkaz. Několik Racků vybírá dlužné známky. A to se potom člověk dozví, že se nějaké opice houपालy na kruzích...

- Antek oznamuje, že jeden ze zlodějů glukopuru je Majco. Ten ovšem nechce prozradit svého komplice, se kterým mlsal a nad to ještě tvrdí, že cukr byl již otevřen. Za odměnu získává vyřízení jídelny. Přidává se k němu Tygr, který si chce odpracovat 0 známek.
- Sprchujeme se, v jídelně se odehrává další hra v Osadnících, pouze notoricky známí výtečníci se potloukají po škole a pořouchle dráždí starší hochy. Největší odpozorovaná pochňura je Milli se svým nevinným obličejem a tenounkým hláskem. Jako ta liška, co říkala: „Kůzlátka otevřete vrátka, já jsem vaše maminka!“
- Večerka ve 22.00 hodin. Po škole pobíhají pouze uklízeční roje, klapou smetáky a bouchají kyblíky. Venku na nebi se mezi mraky objevily hvězdy. Doufám, že jako předzvěst ztřeššího bezdešťového dne. Vychází dorůstající měsíc.

Jedenáctý den

Úterý 8.8.2006

Tak blízko u oblohy jen křídla, křídla jsou. A z trávy bosé nohy do prachu zase jdou.

- Dnes se asi florbal nehraje, protože je už 6.40 hodin a nikdo zatím z ložnice nevylézá. Pár minut před budíčkem zazvonil z jedné ložnice mobil. Po důkladném výsledku se zjistilo, že to byl od Petra. Maroš chtěl mobil rozflákat basebalovou pálkou, ale v ten moment ji neměl po ruce. (že by „obrácení Ferdýše Pištory“?)
- V 8.00 hodin vyhlášena snídaně a pádící dav ze schodů si div nesrazí vaz. Za půl hodiny od vyhlášení snídaně: briefing. V 9.00 hodin nástup, fasunk proviantu. Pouze Kolečko zde zmateně pobíhá.
- Vyjždíme do 10-ti minut směr Janovice, Dubnice, Stráž. Po cestě bez jakýchkoliv komplikací. Už to, že máme průměrnou rychlost, odečtenou před první křižovatkou před Stráží 21,17 km/h, svědčí o tom, že jsme moc dobří nebo, že celá cesta do Stráže vedla především z kopce. Ale to mladším chlapcům neříkáme, aby nepropadli depresi.
- Do města vjíždíme pod vedením Kulajdy. „Srážíme“ se před, dnes již bývalým, obchodem, kde jsme před čtyřmi lety kupovali minerálky. A dále po červené. Kulajda nás naviguje pomocí vysílaček. Projíždíme Stráží po červené, která se vine kolem nevzhledně vzhledně upravených paneláků, směrem k jezeru. V dáli jde spatřit těžní věž a u okénka si kupují zmrzlinu malí Rómové. Mona poznamenal, že Stráž zasáhl těžce socialistický realismus. V době svého největšího rozvoje - těžba uranu - mělo město několikanásobně vyšší počet obyvatel, které bylo třeba někde ubytovat, tak se začaly budovat paneláky. (Ostatně, jako v té době všude! Ale ve Stráži šli na to obzvláště zavrženíhodným způsobem. Nová sídliště se počala stavět na úkor staré historické zástavby. A tak kdysi jedno z nejmocnějších českých měst, město mocného rodu pánů z Vartenberka, se pomalu rozbourávalo a mizelo. Dnes z historické zástavby zůstalo pouze torzo.
- Frčíme si to přes průmyslovou zónu, kolem garáží, kde se opravují jachty, plachetnice i motorové lodě větších rozměrů, pryč z města rovnoběžně s horkovodním potrubím směrem k Děvínu. Ráz krajiny se jako mávnutím kouzelného proutku mění. Písečný podklad, borové lesy, prostoupeny dubem. Po levé straně sruby vojenské rekreační oblasti, kde trávil dovolenou rodiny důstojníků Československé lidové armády! Vjíždíme totiž do bývalého vojenského „újezdu“ Mimoň.
- Kulajda odbočil z cesty doprava a vysílačkou navádí další roje. Ale Monovy roje tuto krabičku nemají a mýjejí první odbočku, protože v čele jede Vevera, který to tu zná. (Byl zde s rodiči před týdnem!) Ten si to směřuje na druhou stranu kopce s Děvínem. A tak pouze šedý a

„Radovánky s plachtou“ – Nik.

Fotka jak dělaná do profilu na „lidé.cz“

Štafety v tělocvičně. Milli podlézá zástup, v jehož čele stojí Vevera.

Stráž pod Ralskem – Mona a Ludva v místech, kde se všechny roje setkaly.

Zamyšlený Majco – nad čím tak hloubá?

Výjezd na Děvín dal pořádně zabrat – na snímku zchvácný Fefa

azurový roj se plazí na Děvín po červené, ale z druhé strany než zbytek oddílu. (Nikdy nepouštěj dopředu někoho, kdo to tu zná!)

- Závěrečné stoupání těsně před vrcholem, lépe řečeno přímo pod zříceninu, vyjeli bez zastavení či opření se nohou pouze Kulajda a Mona.

- Antek, v rámci ozkoušení digitální zrcadlovky a také pro prezentaci Kulajdy před dalšími „divočáky“ bikery, fotí Kulajdu při sjezdu z již dříve zmiňovaného závěrečného „prďáku“. Pro jistotu několikrát. Ani nevíme zda-li Kulis proti několikerému výstupu s kolem protestoval. Monu uštkla vos. Nejprve do krku, pak spadla za dres na záda, kde to ještě dvakrát vyzkoušela a potom za kšandy až do elastáků. Tam ji již zneškodnil, aby další nepřístojnosti už nepáchala a nohavičkou ji vytřepal ven. Ještě dýchala.

- Před prohlídkou hradu se posilňujeme oplatkou BeBe či Tatrancou Aro, to podle momentální chuti každého samého. Rackové odchází postavit na hrad věžičky, ve kterých ukrývají sovy. Je to nutné pro plánovanou hru Pátrání po mayských pyramidách.

- Mezitím se na „nástupovém nádvoříčku“ odehrává vychytávačka. Rackové mezitím nahore (na vyšší úrovni Děvína) dávno dostavěli pyramidy a netrpělivě čekají na zahájení hry. Při hledání mayských pyramid bylo zajímavé pozorovat, jak se kdo k hraní této hry postavil. Někdo běhal, hledal, bojoval, jiní pouze „zevlovali“ (pozn.: zevlovat znamená nudit se nicneděláním). Tomu odpovídají i výsledky. Např. Tom 9, Tygr 7. Oproti nim třeba Matěj 52, Pind'a 42 (maximum Karel a Perník 73). Chytá Pitris, ostatní Rackové mu pouze nahánějí zápolící hochy. Mnozí z nich nezjistili až do konce hry, kdože to chytal.

- Soutěž na známky: Kassa se ptá na název brouka, který mu loží na rukavicích. Byl to Scarabeus - Vruboun posvátný – hovnivál.

- Již při šplhání vzhůru se jistě v Monově hlavě zrodil nápad (možná již tam zral z před čtyř letů), že si oddíl nafilmuje při sjezdu z Děvína. Vyjel proto o něco dříve a pak už se spouštěli dolů z kopce ostatní bikeři. Plán byl jednoznačný a jednoduchý: Jet za sebou ve stejných intervalech a objíždět kameru střídavě zleva a zprava.

- Realizace probíhala zpočátku také hladce až do doby, kdy Leona rozhodil kámen čouhající uprostřed cesty. Leon ovšem, při letu přes říditka, nezaváhal a ihned o druhý podobný kámen zastavil ... hlavou. Očitým svědkům, jedoucím za ním, se pád zřejmě nějak nezdržal a počali zastavovat vedle něj, čím cestu totálně zacpali, a je jen s podivem, že do nich někdo další nenapálil. Zjevně otřesený Leon byl převeden na kraj cesty a byl zevrubně prohlídnut. Stěžoval si na bolest kolene a stehna, bolest hlavy a měl strach o svoje zuby. Dohromady se mu nic nestalo.

- Noha je normálně pohyblivá, nikde nekrvácí (mírná oděrka na bradě a drobně roztržený ret se ani počítat nedají), zorničky fungují. Dokonce ani jeho stroj nebyl nijak zvlášť pošramocen (na to, jak pád vypadal...), proto po několika minutách již frčel z kopce za ostatními.

- Po červené pokračujeme lesem směrem na Stohánek. V lese mjíme nový traktor Zetor, o kterém se kdosi pochvalně vyjádřil, že „to už je pořádná mašina!“. Leonovi se rozrchtalo středové složení. Od této chvíle je tažen na laně.

- Sjíždíme k památníku Antonína Sochora, kde na nás už čekají čarodějnice (to tu tak bylo napsáno), Veve, Lenka a spol. V nástupu před památníkem se od Mony dozvídáme kdo to vlastně byl Antonín Sochor a další zajímavé informace nejen o něm, ale i o druhé světové válce.

- Vedení se ztrácí, byť je Antek vybaven GPS a dobrým orientačním smyslem Mony a Bubáka. Mona sleduje víc okopy po tancích než odbočku ke Stohánku. Oddíl čeká na takticko-technická data k

monobloku od vedení a vedení v lese. Svačíme. Nechodte, karamba, tak blízko k okrají!

▪ Naproti ve svahu se podélně rozléhá obří pískovcový blok - Dlouhý kámen – Titanic pískových hor. Na obzoru vidíme rotační hyperboloid vysílače na vrcholku Ještědu.

▪ Kulajda navázal hovor s domorodcem přes vysílačku, chtěje navést ostatní roje. Pod Jůlinkou se dopujeme Glukopurem.

▪ A už tu jsou průrvy Ploučnice. Zpočátku se koupeme pouze u ústí průrvy. Až kohosi napadlo, projít celou průrvou z druhé strany kopce. Komu se nepodařilo udržet se na nohou, průrvu projel po hýždích. Odřeniny si odnesli Vevera, Vitas, Nik, Muty a katastrofálně Petr, který ošetřování Antkem, Marošem a Kulajdou odsyčel. Jít do průrvy s Vitaselem ho přesvědčil Maroš sen. Později (když vylezli z vody) se zjistilo, že Vitas vlastně vůbec neumí plavat! Ještě, že tam bylo vody jen po kolena.

▪ Zpět jedeme přes Dubnickou pískovnu. Po 45 km byla jízda z kopce tak potěšující, že bílý roj si ji prodloužil až do Jablonného. Tím se Tom, Cubic a Petr takticky vyhnuli kuchyňské - prohlídka rybníka pod Lemberkem byla asi zajímavější než příprava nádobí na český schnitzel.

▪ Na večeri jsou řízečky s kaší.

▪ Po večeri bereme techniku a odcházíme na měšťanku, kde si promítáme. Večerní rozkaz má na povel Kulajda. Vybíráme známky zdatnosti. Rackové stahují fotky.

▪ V kabinetě při stříhání diplomků, plánování a studování trasy k zítřejší výpravě pouští Kulajda ze svého notebooku Izerovu policejní akademii. V pokoji Modrých racků šelak ještě půl hodiny ze tmy ozývá „Máš akvářko?“.

Dvanáctý den

Středa 9.8.2006

Ať bodá bolest, světem zas půjdem jenom tak jak motýl lehkým letem z bodláku na bodlák.

▪ Florbalisté cupitají dnes do tělocvičny, a pak je klid. V půl osmé budiček, na ložnici „olomóčáků“ oznámeno Bubákovým řevem, až se bojím, jestli někdo neutrpěl psychickou ujmu. Kulajda bere zvon a Milimu vyhlašuje „osobní“ budiček.

▪ Zrovna jsem přelával čaje, když mi kdosi oznamuje, že mám jít nahoru. Že přišli nějakí páni. Tak všeho nechám a peláším v pyžamu nahoru. Z Kulajdových slov chápnu, že se provádí nějaká „kontrola záchodů“. Vzápětí se vše vyjasňuje. Návštěva z ústředí A-TOMu.

▪ Antek chce prezentovat fotky – „disc not found“.

▪ Losos se na snídani láduje sladkým tvarohem. Hej, hombre, kde jsi vzal ten moučkový cukr, který včera večer hledali Antek s Kassou drahnou půlhodinu a překopali celou kuchyň? Losos je „takytáborníkem“ nejlubšího zrna, bere jídlo z oddílového špajzu, a to se nedělá. Potřeboval by přinejmenším vytahat za vlasy. A k tomu Pája hlásí, že mu někdo, s největší pravděpodobností, dotlačil nutelu, protože nemůže najít svůj kelímek. No, to nám ten den pěkně začíná!

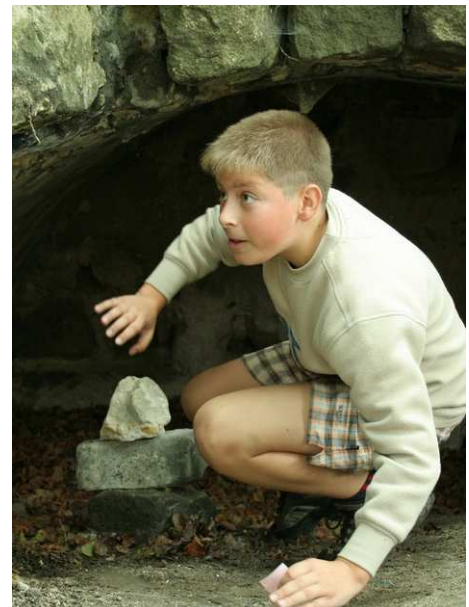
▪ Posunujeme výjezd na 9.30 hodin. Tom, Tim a Vojta hlásí, že se necítí ve své kůži a že budou hlídat školu. Tim má nad to ještě horečku.

▪ Fasujeme slovenské „polomáčané“, bebe – co vydrží energii po celý den, tři rohlíky a každý roj štangličku vysočiny. Nakonec se rozjždíme před tři čtvrtě na deset.

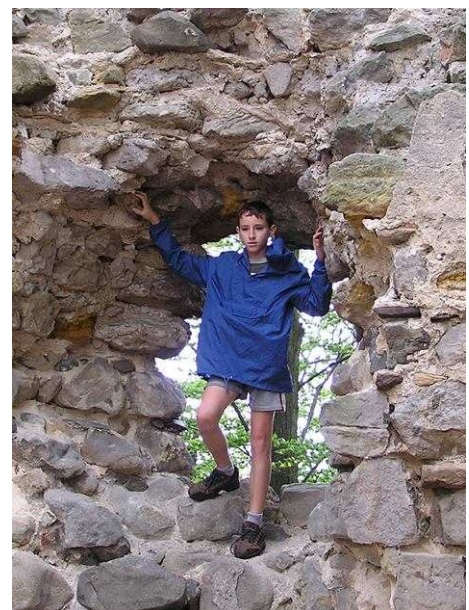
▪ Zjišťuji strašnou věc. Kamera hlásí „vybitá baterie“! Ale jak to? Vždyť jsem ji hned včera večer dával nabít. Ihned, jak jsme přijeli z Ralska. Okamžitě si to metu nahoru a šup s ní do nabíječky. Je mi

Na mříži, kryjící skalní proláklinu, spočinuli Kolečko, Matěj a Ludva

Leon nachází jednu z Mayských pyramid při hře „Pátrání po Mayských pyramidách“

Kolečko zapózoval v „okně“.

Stohánek – Odra, Vevera, Jaryn pohlíží na pískovcový „Titanic“

Nik pozoruje sluncem krásně nasvícený vysílač na Ještědu.

Tudy vtéká Ploučnice do průrvy, tudy do ní vchází i odvázní Trojkaři...

ovšem jasno, že nemohu odjet s oddílem a předávám vedení roje Veverovi. Stále mi to nejde z hlavy.

- Oddíl vyráží po rojích s úmyslem setkat se v polích u rybníku a dál pokračovat v hroznu přes Hadovku až k Petrovicím.). Po nabití akumulátoru vyrážím na stíhací jízdu. První, koho jsem spatřil, byl Majkl. (Vlastně jsem to už chtěl zabalit). A další bikeři se plazí nahoru. Kulajda je posílá ještě výše, směrem ke kovárně. Ptám se, kdo pokořil to kamenné stoupání k lomům. Tak prý pouze Kulajda a Pitrís. Hm, před čtyřmi roky nás bylo více. Při odchodu za oddílem nám chtěl předvést něco „voňavka“ Pitrís a z kamenného tarásku se pokoušel provést „bunny hop“. Ale jaksi se to nevydařilo, či co, protože po nájezdu se ozvala suchá rána, zaklení a Pitrís „dojel“. Vidíme, že se mu „zepsul“ přesmykač. Kulajda se může uplácat smíchy. (Ne, není to nekamarádské, protože se směje vlastnímu bratrovi. A kdo nemá mladšího „chytřejšího“ bratra, nepochopí...)

- Cestou se zastavujeme na Scharfenstein – Ostrém kameni. Kola musíme cestou přenášet, dokonce i zdolávat schody. Křečkům je berou postupně racci. Na vrcholu skaliska se tyčí pozlacená růžice. Výhledy do kraje jsou jakoby zamlžené. Tygr ukázal, jak se dá sestoupit z vrcholu jízdou na zábradlí a zjevně tak nemotivoval pár jedinců, kteří jeho techniku okoukali a musí si to také nutně zkusit...

- Obědváme, a s námi i vosy. Muty zběsile pobíhá před kovárnou a salámem odhání pruhované sestřenice Máji.

- Bobr koupil žihadlo přímo do rtu. Vlastními slovy to okomentoval nějak takto: „Chytil jsem salám a sním vosu za hlavičku. Zřejmě se ošívala již dřív, ale dosáhla na mě, až když jsem se zakousl do salámu.“

- Matěj se zbavuje horolezeckého lana, které veze celou cestou na svých bedrech, a už zkrátka nemůže. S největší „radostí“ jej přebírá Vodník. Musí si ovšem zcela přebalit svoji miniaturní „batožinu“. (Pokusím se vypátrat, kdo měl tak skvělý nápad, aby se vezly sedáky, lano a karabiny s sebou – tak prý Vodník, a to jim Bubák říkal, že na to asi nezbude čas!)

- Další zastávka je plánovaná na Töpferu. Je slibována horská bouda a opravdu – je tam. Nikdo ovšem neměl nutkání obhlédnout její interiér. Někteří vystupují na vrchol, kde stojí dřevěný kříž s nápísem „Aby všichni jedno byli“ ve čtyřech jazycích – němčině, češtině, polštině a latině. Slabší povahy padají k zemi, prahnouce po odpočinku.

- Před cestou se roje krmí hroznovým cukrem. Zastávka v opuštěném lomu. Jak se Milly dostal za dvířka? Po chvíli to zjišťujeme a sestupujeme dolů. V poznámkách máme napsáno „Prasklá deska pískovce s vyhrzezlým fonolitem“, ale již nevíme k čemu se tato poznámka vztahuje.

- Míjíme „Schnapslager“, pozůstatky kamenné chatrče, kde se kameníkům rozléval „schnaps“ (alkohol). Jak je uvedeno na ceduličce, pouze kovář měl „schnaps“ jako medicínu.

- Cubic leží v trávě pod skálou, že jsem si v první chvíli myslel, že tam dopadl shora. Až mně píchlo u srdce. Ne, je jenom unavený a bolí ho hlava. O kus dále sedí na schůdcích Fefa. Nahoru nepůjde, prý tam už byl. U kovárny zjišťují, že Vitas usnul na lavičce, která je zbita okolo kmene stromu. Zjevně odpočatý mi zvěstuje, že si tady schrupnul, ale spát do „zatáčky“ to není ono!

- Sbíráme se a postupujeme dále ke Schwarze Loche – Černé díře v oblasti Mühlsteinbrüche – lomů na mlýnské kameny. Úzkou proláklinou se dostáváme na vrchní „galerii“ lomu a scházíme po schůdcích dolů před železnou mříž. Ludva s Vodníkem hloubají jak by se daly bytelné zábrany překonat. Za nimi je totiž drtič kamene, důlní

vozíky, chatrč a další věcičky, které mají pravděpodobně dokumentovat způsob, jakým se tady dobýval kámen.

▪ V zadní stěně je vyrubaná štola, která nás láká svým tajemstvím. Snad by se daly mřížce i přelézt nebo obejít, ale těžký visací zámek na bráně jasně hovoří o tom, že za mřížkou je zapovězené území. Zajímavé – před čtyřmi lety zde ještě žádné mřížky nebyly.

▪ Ne všichni postupují dále. Ti, co tak učinili jsou (odměnění?) dalším posezením před vylámanou štěrbinou. V trávě roste „digitalis purpurea“. V kameni je vysekaný fragment koně s letopočtem 1838(?). Matně mi to připomíná Atlantis. Vedle leží do hladka opracovaný žernov (mlýnský kámen). Dostáváme se otevřenou chodbou na protější stěnu „Černé díry“. Oddíl se vrací a mnozí nedokáží pochopit, jak jsme se dostali na protější stranu. Halekáme na sebe přes „bruch“.

Vracíme se další zarostlou pěšinou, protože všechny cesty, byť by nebyly stejně dlouhé, vedou před Schwarze Loche!

▪ Nastává očistec. Lesem mezi skalkami a balvany vede cesta po písčinych stupech, oddělených letitými břevny, nahoru. „Grosse und kleine orgel“ – poslední „natural zajímavost“. Zcela zmožení se dopotácíme ke kamenným schůdkům zvoucím – tudy k varhanám. Odhazujeme kola a klopýtáme vzhůru. Zprvu se mnozí domnívají, že kamenné varhany jsou modelem a nechápou, proč to zde „někdo“ postavil. Nejvyšší píšťaly stěží dosahují výšky tří metrů. A už se tam škrábe Karel a po celou dobu hájí své dobyté místo. Rozlézáme se po celé vyhlídce, která je ohrazena železným zábradlím. Slunce se již kloní k západu a my jsme osvětlení jeho už nažloutlou září.

▪ Čedičový útvar se sice svou monumentálností zdaleka nevyrovná Panské skále u Nového Boru, protože není o moc větší než stojící člověk, přesto zahřeje na duši, tedy aspoň ty, jež ještě vnímají krásy přírody.

▪ Kassa projel lejnem. Ne, nebude ho vyškrtávat ze zubů pláště, tak jako Tim na Janovických poustevnách...!

▪ Na Jeptiščí skály (Nonnenfelsen) už nám nezbyvá čas. I tak přijedeme výjimečně pozdě!

▪ Mařeničká borovice – dvě stě let starý strom. Spíš než borovice zaujaly maňsaft švestky a špendlíky nedaleko zmiňované borovice.

▪ Vracíme se na základnu hodně pozdě. Ani není „Večerní nástup“, chybí totiž denní rozkaz.

„Tunel“ Průrvy Ploučnice

Na vrcholu Scharfenstein.

Třináctý den

Čtvrtek 10.8.2006

Bodláku, mládneš v žáru. Komus to na počest rozkvetl v suchopáru u zaprášených cest?

▪ Ráno ve škole „straší“ malíři a cítím, že z toho budou problémy. Přišli opravit svoji nedokonalou práci při malování kuchyně z minulého týdne a teď mají vynikající možnost to zdůvodnit tím, že se v kuchyni vařil čaj a pára poškodila malbu. To už mi paní ředitelka vyčítá rozkopnutý gymbal. Tak to bychom ještě mohli vysklít nějaké okno, zlomit záchodovou desku a utrhnout vodovodní kohoutek...!

▪ Po půl deváté mne mnozí všetečkové upozorňují, že ještě nebyl vyhlášen budíček. No vím, také jsem ještě neslyšel zvon. Budíček před devátou. Z ložnic se potácejí chodící mrtvolky.

▪ V kabinetu probíhá porada, co dnes vlastně podnikneme, protože včera jsme se nestačili dohodnout. Všichni do Babylonu? Tak to asi ne. Kulis přemluvil na výjezd Ještědu pouze Ludvu (Jaryn byl odpálován, že je po nemoci!), Vodník loboval k horolezecké výpravě na Popovku. Vůbec neprošel návrh, abychom navštívili lesní oprán v Jablonném. Nevpisujeme do denního rozkazu tedy žádný program.

Tygr sestupuje specifickým způsobem, kterým posléze nakazil i ostatní.

Töpfer – panoramatický náčrt vyrytý do nerezové desky. Kolečko, Tygr, Vodník.

Töpfer – Milli, Leon, Pind'a u dalekohledu. Neva, že je na „ččka“

Grosse Orgel – Velké varhany z čedičových šestibokých hranolů - Lála

- Je rozhodnuto. Trojkaři budou rozděleni, podle vlastního přání na „Babyloňany“ a „Popy“. První se pojedou koupat, druhí na Popovku ložit po skále a slaňovat. Kassa s Kavkou si udělají soukromou výpravu do liberecké ZOO.
- Při měření teploty, spící – či chorý Tim, upustil teploměr na dlažbu chodby. Rtuť se roztránila v množství malinkých kuliček! Ty potom Kassa opatrně „shrnuje“ do jedné větší, aby ji mohl vyhodit. Majklovi vytahuje Bobr z vlasů klíště velké jako čočka!
- Na snídani tři rohlíčky a sýr. Pitris hlásí, že čaj, který vařili včera Tom, Tim a Vojta (Vojta podotýká, že v tom nemá prsty!! Vůbec se ho ani nedotkl!), není sladký. Jdu se přesvědčit! Je sladký, ale jenom trošičku a patrně bez šťávy. Inu, co by jste chtěli po chorých osobách?
- O půl jedenácté není na škole ani noha kromě Tima a Kolečka. Nik už má hlad a pořád vyhlíží za dveřmi. Už přicházejí lezci a bikeri. Byli v obchodě, protože si šli koupit něco na jídlo a na pití. Joj, v kuchyni je 60 l čaje, ale když oni do kuchyně nesmí.
- „Popové“: Startujeme v 11.30 hodin pod vedením Vodníka. Maroš zajišťuje konvoj na konci. Projíždíme Polesím a nastupujeme na zelenou. Vyfuněli jsme si to až k Pekařovu kříži a dále po modré přes Podkovu na rozcestník, kde jsme posledně sjížděli k Böhmisches Tor.
- Při svačině nás oslovuje jakýsi maník. „Promiňte, jo jinak – dobrou chuť – vy jste z Karviný? No vidíte, a já jsem z Havířova...!“
- Názorný příklad, jak vedoucí roje Kulajda ovládá své bikery - „Byl to Majco, ehm, no ten, co s ním jezdí...“ „Sushi?“ „Ne, ten jezdí se mnou!“ „Tak Odra!“ „Jo, Odra!“
- Večer Hejkal v ložnici škytá. „Danek, běž se napít, to se nedá vydržet!“, posílá Milli škytajícího Hejkala dolů k hrnci se šťávičkou. „Mně to nepomůže! Já se musím leknout!“ „Proč se nepřiznáš, že se bojíš jít dolů po tmě?“
- Venku se jaksi divně zatahuje a začíná foukat. Asi něco přijde...

Čtrnáctý den

Pátek 11.8.2006

Pocestný, kráče, kolem jsou hvězdy na dosah a nad každíčkým stvolem chvěje se zlatý prach.

- Po noční buřině je venku pošmurno a zataženo, ale v tělocvičně je roztaženo a tlupa florbalistů prohání po parketách bílý plastový míček. V kabinetu sedí, u právě uvařené kávy, Maroš sen. a směje se, protože si čte „Deník Ostravaka“ a já odvážím polední vlak z Mostů do Svinova. Už mám zpoždění.
- Budíček v 8:00 hodin. Karla nešlo vůbec vzbudit. Zítra bude mít asi osobní budíček 15 minut před budíčkem oficiálním.
- Dopoledne se v tělocvičně fofruje s florbalem, ale již je jasné, že tabulka se celá nezaplní.
- Kulajda a Maroš sen. rozkládají kola a připravují je k naložení do nákladního vozidla.
- Žlutý roj vaří čočku a smaží ježky. Perník s Fefou smažili ježky tak intenzivně, že jsem (Kassa) je našel při definitivním úklidu kuchyně párek nejen za sporákem, ale i za linkou! Čočka byla mírně rozvařená, ale zato velmi dobře ochucená!
- Perník drhne nerezové pánve. Máknul si, což s povděkem kvitoval Antek se slovy, že „tak lesknoucí se pánev ještě neviděl!“
- Po obědě je kuchyň v Mydlárně definitivně uzavřena všem táborníkům. Sporák byl zbaven nánosů zaschlé špíny a mastnoty, stejně tak kuchyňská linka a stoly. Nedělám si iluze, že všechno bylo od nás...

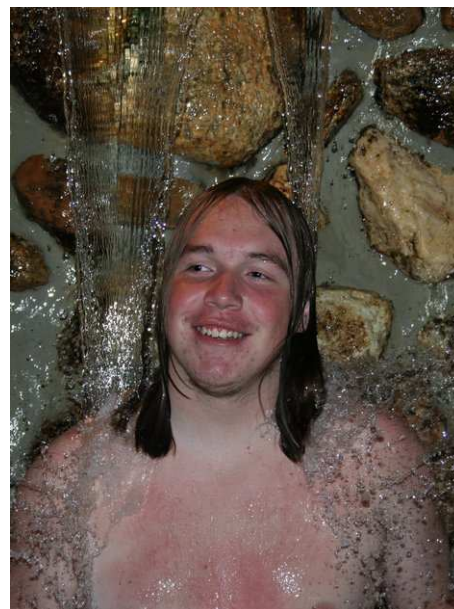
▪ Mužstvo se balí. Přijíždí transportní vozidlo a začíná se nakládat. Pitrís měl za úkol sbalit deskové hry a zhostil se ho opravdu zodpovědně, když do bedny, ve které byly dovezeny pouze hry z Karviné, naskládal (nebo nacpal?) hry obou oddílů. Naštěstí je omyl včas odhalen a bedny přeskládány.

▪ Dohrává se poslední zápas v pasáku.

▪ Kassa vyziglil dívčí toaletu, jež už je také zneprístupněna pro mužstvo. Ráno jen vyčistíme chlapecké toalety, zameteme a setřeme ložnice také chodbu se schodištěm.

▪ Večer se naposledy stěhujeme do Měšťanky, kde se promítají filmy z táborů a výprav. Také odsouhlasujeme název letošního tábora (nelze napsat hlasujeme o názvu, neboť Monův návrh byl jediný rozumný) a to „Osada dešťů“. Ve znaku bude typické zdejší stavení, které se dostalo i do znaku Lužických hor.

▪ Kulajda opět zaperlil znalostí Trojkařů: „Jak se jmenuje ten malý, plešatý, co stojí vedle Leona? Jo, Pind'a!“

Tom Shark v libereckém aquaparku Babylon

Patnáctý den

Sobota 12.8.2006

Mír v srdci bezstarostném a láska v rozvítí jen o kůži se ostnem jak růže zachytí.

▪ Vstáváme v 6.30 hodin, vlastně nejdříve na celém táboře. „Kucí z Olomóca“ mají budíček až o hodinu později!, abychom si navzájem nepřekáželi. Naposledy nás do stavu pohotovosti uvádí muzika Hanse Zimmera z filmu „Tenká červená linie“ pod názvem: „God Yu Tekkem Leaf Blong Mi“ – údajně se jedná o dialekt Pidgin English, kterým mluví Papuánci a obyvatelé Šalamounových ostrovů a snad by to mělo znamenat „Bůh si vzal můj život“.

▪ Po nezbytné ranní hygieně a křečích s ní spojených, jako: tlačení u dvou umyvadel, klouzající podlaha, „Kdo má můj kartáček?“, apod., peláší Karviňáci na snídani.

▪ Křupínky s mlékem a fasujeme placatý salám, tři rohlíky, dvě tatranky, bebe – energii na celý den! Pánové, naberte si čaj do vlaku! Část mančafu dojídá nutelu.

▪ Vstáváme, také provádíme hygienu, loučíme se s táborníky, odcházejícími na vlak a jdeme se nasnídat.

▪ Nakládáme našich pár věcí do aut, kola jsou již připravena ze včerejška a můžeme vyrazit. Se zbytkem těch, kteří jedou auty, předáváme prostory školy Lence, paní ředitelce, a také vyrážíme na cestu.

▪ Po odchodu Karviňáků a vynesení všech věcí dokončujeme úklid užívaných prostor. Postupně jsou zamety a setřeny obě ložnice, kabinet a na závěr také chodba a schodiště.

▪ Paní ředitelka byla s provedeným úklidem spokojená. Tak jsme si alespoň malinko spravili reputaci za zničené světlo, prasklý gymbal (byl také zakoupen nový, ale měli bohužel jen menší průměr) a ještě „cosi“, na což si teď nemůžu vzpomenout.

▪ Loučíme se, nasedáme do vozidel a opouštíme areál školy. Tygr za námi zavírá ocelovou bránu. Z cesty vrháme poslední pohledy na obě budovy školy, Sloní kameny, ...

▪ Tábor v Osadě dešťů, 35. v historii Karvinské a 24. v historii Olomoucké TROJKY je definitivně za námi! **Letošní tábor byl přesně po dvaceti letech opět společným pro oba oddíly!** Již nyní jsme předběžně dohodnuti, že příští tábor bude opět společný, stanový, na Věžnické Tvrzi. **Jsme „dvě větve jednoho stromu!“**

Dle zápisů především Mony zpracoval Kassa

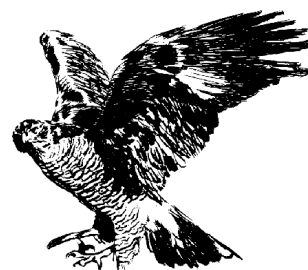

Po koupání se procházíme po zábavním centru. Zaujal nás hazard s drobnými mincemi. Fefa, Vitas, Maroš

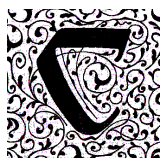
Slaňující Matěj – Popova skála

Složení rojů

Tábor OSADA DEŠŤŮ - Rynoltice 29.7. - 12.8.2006

BÍLÝ	ČERVENÝ	MODRÝ	ČERNÝ	RUDÝ	ŠEDÝ	ZELENÝ	ŽLUTÝ	HNĚDÝ	AZUROVÝ
TOM	PÁJA	HARRY	MAJCO	KAREL	VEVERA	LUDVA	PERNÍK	TYGR	TIM
CUBIC	MAROŠ	JARYN	ODRA	PINĎA	VITAS	KOLEČKO	FEFA	LOSOS	DANEK
PETR	ŠIVA	NIK	SUSHI	LEON	MILLI	MATĚJ	-	MRAVENEK	MUTY
BOBR	ANTEK	ANTEK	KULAJDA	PITRÍS	MONA	KASSA	BUBÁK	VODNÍK	MONA

Výsledky:

BÍLÝ	ČERVENÝ	MODRÝ	ČERNÝ	RUDÝ	ŠEDÝ	ZELENÝ	ŽLUTÝ	HNĚDÝ	AZUROVÝ
Florbal:									
4.	5.	6.	1.	3.	10.	7.	2.	8.	9.
Karkason:									
2.	6.	4.	10.	9.	5.	8.	1.	3.	7.

Dnes pod růžemi spává
na zvadlých plátcích zem.
Tak také opadává
snům křídlo za křídlem.

Jak prázdná hnízda vosí
spí bludní u svých cest,
les jako lůžko nosí
za nimi suchou klest.

Když ráno vzdychnou lány
u jejich spících hlav,
hluboko pod skřivany
zajiskří vesmír trav.

F. Hrubín - Motýlí čas (libreto semaforu)

Tábornická

stezka

1	Tom	70
2	Perník	68
3	Pája	67
	Ludva	67
5	Nik	63
	Tygr	63
7	Matěj	61
8	Odra	60
	Sushi	60
	Kolečko	60
11	Mravenec	59
12	Cubic	58
13	Losos	57
14	Karel	56
15	Šiva	55
16	Jaryn	54
17	Tim	53
	Muty	53
19	Vevera	52
	Fefa	52
21	Vitas	50
22	Danek	49
23	Harry	47
	Majco	47
	Maroš	47
26	Petr	45
27	Leon	43
28	Milli	39
29	Pind'a	38

Stezka

zdatnosti

1	Harry	29
2	Jaryn	24
3	Perník	23
	Vevera	23
5	Nik	22
	Odra	22
7	Sushi	20
8	Tom	19
	Cubic	19
10	Tygr	18
	Losos	18
	Majco	18
13	Matěj	17
14	Kolečko	16
15	Karel	15
16	Pája	14
	Ludva	14
	Vitas	14
19	Pind'a	13
20	Tim	12
	Fefa	12
22	Šiva	11
	Maroš	11
	Milli	11
25	Mravenec	10
	Danek	10
27	Petr	8
	Leon	8
29	Muty	7

Semafor

1	Pája	19,50
2	Karel	19,00
3	Maroš	17,50
	Ludva	17,50
5	Harry	15,30
6	Tim	14,60
7	Nik	13,60
8	Vevera	12,90
9	Tygr	11,60
10	Tom	10,30
11	Perník	10,10
12	Vitas	9,75
13	Sushi	9,13
14	Jaryn	7,88
15	Cubic	6,75
16	Majco	6,50
17	Losos	4,38
18	Odra	4,25
19	Danek	3,00
20	Mravenec	2,38
21	Pind'a	2,00
22	Muty	1,75
	Milli	1,75
	Kolečko	1,75
25	Matěj	1,63
26	Fefa	1,50
27	Šiva	1,25
	Leon	1,25
29	Petr	1,00